

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

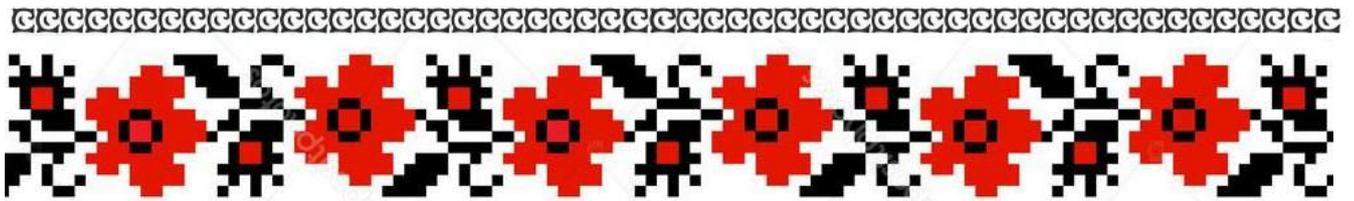
2018 рік

№ 2(319)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

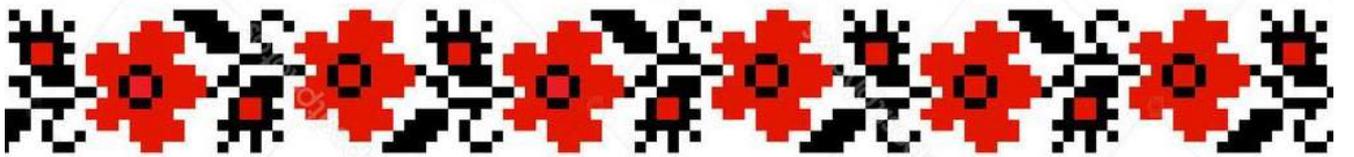

У США відійшов у вічність відомий меценат української діаспори і давній друг журналу *Ларіон Хейлик*. Вічна Пам'ять...

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Електронні версії журналу borysten.com.ua

facebook.com/borysteninfo

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший.

Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Канаді: Mr. Petro Kovalczyk, 40 Westhead Rd., Toronto, Ont., M6W 4S1, Canada (tel 416 – 603-9888)
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3 49010, Дніпро – 10, Україна
Телефони: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Верстка\дизайн журнал «CatArt» реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну Підписано до друку 7.02.2017 Папір офсетний. Друк цифровий Щомісячник, наклад: 1500 примірників

З М І С Т

Назавжди у наших серцях

З глибоким сумом сприйняли у місті Дніпро та всій Україні сьогоднішню звістку про смерть добродія Іларіона Хейлика. Його тут чимало людей знали як особисто так і заочно, цінували і поважали за добрі діла та правдивий патріотизм. Ви втратили дорогого чоловіка, діти – любимого татуся, онуки – коханого дідуся, родичі – близьку людину, а Україна – одного з кращих своїх синів. Добродій Іларіон Хейлик залишиться в пам'яті усіх патріотів нашої Вітчизни як невтомний борець за національну ідею, за кращу долю України. Він завжди був першим серед тих, хто відроджував рідну мову, відновлював правду про сталінські репресії, про трагічну долю нашого народу, будував храми Національної Церкви. Пішла з життя людина, чий внесок у розбудову демократичної Української держави важко переоцінити. Смерть добродія Іларіона Хейлика – це непоправна втрата для його рідних, близьких, друзів, колег, усього українського суспільства. Світла пам'ять про справжнього патріота України, який присвятив своє життя розвитку національно-демократичного руху, назавжди лишиться в наших серцях.

Особливі стосунки пов'язували померлого із нашим щомісячником «Бористен». Скільки добрих справ було зроблено завдяки допомозі пана Іларіона Хейлика: піклування про сиріт і немічних, видання українських книг, допомога бійцям АТО, розбудова української армії. Низький уклін за це високе меценатство! Особисто для мене добродій Іларіон був життєвим прикладом, людиною яку хотілося наслідувати в щоденному житті! Прошу прийняти слова найщирішого співчуття у цей скорботний час. Сумую разом з вами.

Фідель Сухоніс,
редактор журналу «Бористен», письменник

11 лютого 2018 року
Україна місто Дніпро

Стор. 1.	Назавжди у наших серцях
Стор. 2.	21 лютого – День Героїв Небесної Сотні
Стор. 3	МОВА - це ДНК нації
Стор. 4	Альманах випускників
Стор. 5	ПРО КОРУПЦІЮ
Стор. 6-7	Християнська сторінка
Стор. 8-9	ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТоту РІДНОЇ МОВИ
Стор. 10 - 14	Спеціально для «Бористену»
Стор. 15	У Дніпрі створили унікальну «Абетку професій»
Стор. 16-17	Мальовничий кар'єр у Дніпрі вабить городян у будь-яку пору року
Стор. 19-20	Нам пишуть
Стор. 21-25	ДО 100- річчя СМЕРТІ ВИЗНАЧНОГО БОТАНІКА І ПРИРОДОЗНАВЦЯ ОСТАПА ВОЛОЩАК
Стор. 26-33	"На початку війни був сформований образ воїна як опори нації, але зараз ветеранів бояться приймати на роботу". Як працює Центр допомоги захисникам України Ахіос
Стор. 34	Українські майстрині виткали карту країни
Стор. 35	Народні прикмети - березень в Україні.

Його дуже багато любили і будуть любити в Україні та США, в усіх світах де зміг побувати уродженець Мішурного Рогу з степової Січеславщини. Бо він любив людей, життя і Україну. І пам'ять тих, хто його знав звичайно житиме допоки житимемо ми!

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

21 лютого – День Героїв Небесної Сотні

Одне з молодих українських свят має непросту історію і важливе значення. Адже воно безпосередньо пов'язане з подіями, що розпочалися в Києві 21 листопада 2013 р. і пізніше отримали назву Революції Гідності, яка спричинила ґрунтовні зміни в суспільно-політичному житті країни, багатьох її громадян. 20 лютого 2014 р. – своєрідна кульмінація Революції Гідності, коли в центрі столиці України відбулися криваві сутички. Цього дня на Інститутській вулиці Києва силові підрозділи розстрілювали протестувальників. Всього за день було до ста жертв, яких згодом назвали «Небесною Сотнею».

11 лютого 2015 р. указом Президента України з метою віддання належної шани патріотизму й мужності громадян, які постанали на захист демократичних цінностей та європейського вибору країни, «увічнення великої людської, громадянської і національної відваги та самовідданості, сили духу і стійкості», в Україні було встановлено День Героїв Небесної Сотні, який відзначається 20 лютого. Тож у цей день вшановують Героїв Майдану, який продемонстрував здатність українців до самоорганізації, взаємодопомоги

та самопожертви, виявив, що для наших співвітчизників, незалежно від регіону проживання, етнічної належності та мови, найважливішими залишаються людська гідність, прагнення до справедливості та права самостійно обирати свою долю. І хоча події, що, зрештою, утворили феномен Євромайдану, не мають однозначного тлумачення в суспільстві, втім, беззаперечним є той факт, що вони обумовили зростання самоповаги, патріотизму та солідарності громадян України, внесли суттєві корективи в процеси самоідентифікації та творення української політичної нації, засвідчили важливий факт поступового формування в Україні громадянського суспільства.

Отже, День Героїв Небесної Сотні, як і День Гідності та Свободи, що відзначається 21 листопада, – це не просто чергові свята в нашому календарі – вони є твердженням ідеалів свободи і демократії, а так само пошаною тих людей, які заплатили життям за свій вибір та активну громадянську позицію.

Олексій Шляхов

МОВА - це ДНК нації

Міжнародний день рідної мови — день, який відзначають щороку 21 лютого, починаючи з 2000 року. Про «підтримку мовного та культурного різноманіття та багатомовності» було оголошено на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, що проходила 26 жовтня — 17 листопада 1999 року в Парижі. Оскільки з 6 000 розмовних мов світу близько половині загрожує зникнення, ЮНЕСКО прагне підтримувати мову, як ознаку культурної приналежності особи. Окрім того організація вважає що вивчення іноземних мов та багатомовність є ключами до взаєморозуміння та взаємоповаги.

Щорічне відзначення цього дня використовується для скерування уваги на меншини з менш аніж 10.000 особами, що активно розмовляють мовою. Часто ці мови не передаються наступному поколінню і потрапляють у забуття. Багато мов котрими розмовляють менше 100 осіб незадокументовані.

Міжнародний День рідної мови відносно молоде свято – до календарів усього світу воно ввійшло тільки у 1999 році. І в Україні воно також лише почало писати свою історію, хоча сама проблема української мови на українських землях нараховує кілька століть.

Історія свята, на жаль, має дуже трагічний початок. 21 лютого 1952 року у Бангладеші влада

жорстоко придушила демонстрацію протесту проти урядової заборони на використання в країні бенгальської мови. Відтоді цей день у Бангладеші став днем полеглих за рідну мову. Минуло багато років. Аж у жовтні 1999 року на Тридцятій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО було запроваджено Міжнародний День рідної мови як привід для роздумів та зосередження уваги на мовному питанні. Починаючи з 21 лютого 2000 року, цей день відзначають і в Україні.

Наука, що досліджує розвиток мови, складається з ряду історико-лінгвістичних дисциплін (історична граматики, історична фонетика, історична лексикологія, історична діалектологія, історія літературної мови), кожна з яких має свій об'єкт вивчення. Однак усі вони підпорядковані спільній меті, і як окремі частини складають єдину науку – історію мови. Соціальні функції мови надзвичайно широкі. Дехто вважає мову лише засобом порозуміння між людьми. Насправді ж цим не вичерпується її значення. У мові закодовує нація всю свою історію, багатовіковий досвід, здобутки культури, духовну самобутність. Мова для кожного народу стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним всюди і завжди. Без неї, як і без сонця, повітря, рослин, людина не може існувати. Як великим нещастям обертається нищення природи, так і боляче б'є по народові зречення рідної мови чи навіть неповага до неї, що є рівноцінним неповазі до батька й матері. Згадаймо слова В. Сосюри: “Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема”. Рівень розвитку рідної мови є джерелом духовного розвитку народу. А на думку Є.М.Верещагіна і В.Г.Костомарова, “національна мова входить у поняття національної культури, бо природні умови, географічне положення, рівень і спеціалізація народного господарства, тенденція суспільної думки, науки, мистецтва – всі великі й малі особливості життя народу знаходять відбиття у мові цього народу”. Тому знати, берегти і примножувати рідну мову – це обов'язок кожної людини. Народ, який не усвідомлює значення рідної мови, її ролі в розвитку особистості, не плакає її, не може розраховувати на гідне місце в суцвітті народів.

«Актуально»

Альманах випускників

До 100-річчя ДНУ ім.О.Гончара Альма-матер готує збірку про видатних випускників університету. Серед них і головний редактор журналу "Бористен" Фідель Сухоніс

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара. Історія. Сьогодні. Випускники

СУХОНІС
Фідель Анатолійович

Випускник фізико-технічного факультету (1984 р.)

Оглядч студій телебачення філії ПАТ «НСТУ» «Дніпровська регіональна філія», шеф-редактор Всеукраїнського щомісячника «Бористен»

Фідель Сухоніс народився 27 квітня 1961 року у місті Дніпропетровськ (нині – Дніпро). Його батько, Анатолій Арсенійович, знавний спеціаліст ракетно-космічної галузі, керівник структурних підрозділів КБ «Південне», ветеран підприємств, присвятив своє життя фізиці у сфері розробки ракетно-космічних систем. Мама, Лариса Терентівна, здобула освіту інженера-технолога та працювала у ВО «Південьмаш».

Не дивно, що в 1978 році юнак вирішив вступити на фізико-технічний факультет Дніпропетровського державного університету – тоді найпотужнішого і авторитетного вишу регіону, – обравши престижну професію інженера-ракетника (спеціальність «Виготовлення літальних апаратів»). Хоча надалі і життєві, і професійні шляхи Ф. А. Сухоніса пов'язані насамперед із творчою діяльністю, зокрема журналістикою та письменством, проте саме у стінах цього освітнього закладу він розвинув аналітичне мислення, навчився розробляти алгоритми для будь-якого проекту, незважаючи на те, що стане кінемаш-продуктом – чи то ракетка, чи то книга.

У 1980-х роках для отримання диплому в будь-якому виші СРСР майже мусила складати обов'язковий державний іспит з мовного мовнізму. Для студентів фізико-технічного факультету ДДУ вивчатки не робили. «Тоді я вже мав досвід журналістської позитивної роботи, опанував літературу українською мовою, – згадує Фідель Анатолійович, – А з нормативних документів про складання державного екзамену довідався, що (теоретично для ілюстрації торжества «ленінської національної політики») студенти могли складати його національно-мовною республіки. Себто, в Україні, незалежно від мови, що у той період на фізику українською мовою професори й викладачі володіли на рівні катанівської. Більшість через зрозумілі причини її просто не знала!» Напруженість, яка не полинала ні екзаменаторів, ні екзаменуванних, Фідель Сухоніс пам'ятає і досі: «Ойже, я особливо номер білетів, запитання і

починаю швидко відповідати українською. «По очах» члени комісії бачу здивування і те, що, як я й передбачав, близькість мене не розуміли. До диплому ми долалися лише викладач кафедри наукового комітету. Найпогодованішим екзамену в «країні розвинутої соціалізму» я склав на «четвертій». Неповний результат, бо фактично до нього й не ступався. І, як годило підвердемо життя, не даремно».

Згадуючи ту чудову пору своєї юності життя, Ф. А. Сухоніс розповідає і про своїх товаришів. «Лєр Андрійович Мизак, колишній директор Дніпровської СШ №147 (на жаль, він уже покійний) у студентські роки не відірвався дисципліну. Він навчався на українському відділенні фізики і ми з ним були приятелями. Під час однієї з академічних сесій Лєр мав скласти іспит з марксистсько-ленінської філософії. Так вийшло, що я вже його звав, тому децю знав. Окрім того, у нас були різні викладачі. Тільки з кількома відвідувачами було прийнято рішення окремим мого фото у залісков книжці Лєра. Не прийшов призначити викладача, яка приймала у мене – тобто «І. Мизак» – іспит. Це була сьмативна молода жінка, у сьмативну роздумів – «білосурьма», – до того ж не повязана почуття гумору. Вони добрі люди були бє-

Презентація книги «Про голодомор півсталими молодими», видання співзв'язі з ДНУ

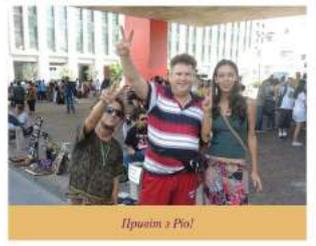

Біля пам'ятника Т. Г. Шевченку у Вашингтоні

з'явився видання «Ріо де Ураїна» про українську громаду в Бразилії та життя цієї екваторіальної країни. До чергової скорботної річниці геноциду українського народу восени 2011 року побачила світ художня збірка «3 душі та серця», упорядником якого став Ф. А. Сухоніс. І майже одразу ж, у грудні, вийшов друком художньо-публіцистичний збірник «І знову в Америці», який став підсумком творчій писемності від США, під час якої він видавав українські громади в Детройті, Нью-Йорку та Чикаго.

Навесні 2012 року Фідель Анатолійович упорядкував і видав дві книги: «Християнська сторічка» (автори – Л. Якобчук та Л. Хмельковський, США) та «У темряві» (Л. Хриплива-Шур, Канада). Остання є збірком нарисів про героїчну боротьбу ОУН-УПА. У жовтні 2016 року світ побачив художньо-публіцистичний збірник «Українські війни Добра і Правди», присвячений бійцям АТО (упорядник – Фідель Сухоніс). А на початку 2017 року він узяв книгу «Мобілізаційні серце». Володентер російсько-української війни 2014-2016 рр.». Сьогодні ж завершує упорядкування художньо-публіцистичного збірника про сучасні події на Донбасі – «Медика АТО».

Треба сказати, що з весни 2014 року Фідель Анатолійович активно займається волонтерською діяльністю, зокрема робить свій внесок у забезпечення українських бійців на передовій продуктами, медикаментами, художньою літературою тощо.

Привіт з Ріо!

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара. Історія. Сьогодні. Випускники

сіднали зі мною, а потім сказали: «Ну, ми «виперли» Ви не знаєте. Але «четверку» я б мав Вам поставити. А ось восьму Ієроу Мизаку на екзамен все-таки доведеться прийти. Нехай готується».

В 1984 році молодий спеціаліст – випускник фізико-технічного факультету ДДУ – почав працювати технологом, а згодом став кореспондентом багатотиражної газети виробничого об'єднання «Південьмаш». Уже наступного року Фідель Сухоніс був редактор молодіжних програм Дніпропетровського обласного радіо, потім – коментатором Дніпропетровської обласної студії телебачення, редактором. У 1986 році ввійшов до Національної спілки журналістів України. Протягом 2001–2008 років він обіймав посаду директора т/о художньо-публіцистичних програм студії телебачення Дніпропетровської ОДТРК. Сьогодні Фідель Анатолійович – Оглядч студій телебачення філії ПАТ «НСТУ» «Дніпровська регіональна філія».

Як журналіст, він готує програми соціально-політичного та художнього спрямування. Нездарувано проводить прямі ефіри важливого політичного та соціально-економічного значення, зокрема, передає виборчі президентські компанії 2004, 2010 та 2014 років, а також парламентські перетони, участь у яких брали В. Ющенко, В. Янукович, Л. Кравчук, А. Яценюк, Б. Тарасюк, Ю. Костенко, А. Кінах, Л. Тянок, Н. Вітренко, П. Симоненко, В. Гринченко, В. Черновіл, Л. Лусаненко та інші. Для підвищення власного фахового рівня навчався в Дніпропетровському регіональному інституті державного управління Національної академії державного управління при Президентові України.

Ф. А. Сухоніс – засновник і постійний редактор літературно-мистецького, художнього та публіцистичного щомісячника «Бористен». З моменту створення у липні 1991 року світ побачило вже майже 300 номерів цього часопису. Він був зареєстрований Вищою атестаційною комісією при Кабінеті Міністрів України як фахове видання зі спеціальностей «Історія», «Філологія», «Позитивні науки», «Мистецтвознавство» та «Культурологія». Журнал є трибуною науковців-гуманитаріїв і митців не лише України, а й української діаспори. «Бористен» надходить у 33 країни світу. У 2002 році часопис переміг на конкурсі «Світоч Придніпров'я» в номінації «Кращий журнал регіону», а в 2003-му став дипломантом Всеукраїнського конкурсу НСЖУ «Українська мова – мова єдиності».

З 1992 року у рамках серії «Вібіотека журналу «Бористен» видано понад 50 книг вітчизняних авторів у різноманітних жанрах. З вересня 2002 року за редакцією Ф. А. Сухоніса також виходить релігійний

З патріархом Філаретом

додаток журналу – білетень «Наша Церква – Київський Патріархат». Це видання благословив Патріарх УПЦ КП Філарет. Зустрічали редакцій імпрес, серед яких і щорічний конкурс на кращу публікацію імені Олеся Гончара. З 2009 року на сторінках журналу «Бористен» відбувається конкурс творчої молоді імені Марусі та Івана Гнип.

Фідель Сухоніс відомий у літературно-мистецьких колах як письменник, член НСЖУ. З 1990 року він активно видає свої твори, зокрема й у перекладах англійською, російською, білоруською та польською мовами. Є автором і упорядником близько 50 книг та колективних збірок, серед яких гумористичні й публіцистичні есе, твори для дітей, художньо-публіцистичні есе, твори для дітей. Перу письменника належать численні статті, опубліковані на шпальтах періодичних видань України, Росії, США, Канади, Австралії, Бразилії, Польщі, Румунії.

Особливий інтерес читачівого загалу викликає книги, в яких Фідель Анатолійович реалізує про життя західної української діаспори. Так, у 1995 році вийшла друком праця «Америка у вишпіванці», на сторінках якої йдеться про українську діаспору США. Восени 1999 року світ побачив збірник цієї ж тематики – «Українська Америка об'язьма». У 2001 році Ф. А. Сухоніс підготував художньо-публіцистичну збірку «Україна за Атлантикою», присвячену будням української громади не лише у США, а й в Канаді. У 2007 році він упорядкував книгу-реквієм «Не піддаєте забуттю» про голодомор 1932-1933 років; а 2008-му видав збірник «Про голодомор мстимим молодими».

В 2009 році Фідель Сухоніс упорядкував наукову та художньо-публіцистичну книгу «До 350-річчя Копетовської битви». Найрізніші наступного року

“Сьогодні”

ПРО КОРУПЦІЮ

Чому не можливо в країні зупинити хорблиту корупцію? Бо найбільшими, корупціонерами являються в більшості чиновники всіх гілок влади із самої гори до долини. Хто тоді має слідкувати за злочинцями і карати? Антикорупційний суд, який затруднюватиме більше сто суддів, але як бачимо то і судді не менше корумповані. Правда, є створене безсиле Антикорупційне бюро, якому вижчі чиновники зв'язали руки і ноги, щоб не лізли у їхню гречку.

Хоч всі вони знають і розуміють, що існує Конституційний закон-кари про злочини. Чому не поселити додатком цей закон, суворою карою за корупційні злочини. На приклад, за меншу провину, скофіскувати все майно переступника, за більшу провину -довголітня в'язниця. Будьте певні, що по

короткому часі, всі злочини зникнуть, як камфора без перцю. Але і тут виникає проблема, якщо всіх поарештують, то хто буде правти країною?

Західні партнери, особливо Америка і Центральний Банк дали Україні упередження, якщо не буде скоро бажаних реформ то валютний Фонд зупинить позичкову допомогу а також можуть стратити безвіз. Внесений плян Порошенка до Верховної Ради про Антиконституційний суд, Захід відкинув, бо він не відповідав потребам. Зрозуміло, що владні корупціонери не хочуть бачити такий закон, бо можуть першими стати перед судом. Чи не краще їм, поки ще не пізно, залишити теплі крісла та пекти вже зланану рибу.

З листів в редакцію

Про жінок у Головній книзі

Ми вже розповідали про жінок з Біблії. Сьогодні продовжимо. Далі у нас йде Зілпа з Книги Буття (30:9): «І побачила Лія, що вона перестала родити, і взяла Зілпу, свою невільницю, і дала її Якову за жінку». Зілпа стала наложницею патріарха Якова і народила йому двох синів Гада і Ашера. Батько Лії – Лаван віддав цю дівчину служницею Лії, яка й скористалася нагодою мати сина від Якова, якого насправді народила Зілпа. Відразу поговоримо про Лію – старшу дочку Лавана, сестру Рахилі, і дружину Якова (Бут. 29:23-25), що народила йому шістьох синів: Рувима, Симеона, Левія, Юду, Завулону, Іссахара, а також дочку Діну. Від служниці Зілпи, що Лія її дала Якову в наложниці, народилися Гад і Ашер. Похована вона у священній Печері Махпела, де також поховані її чоловік Яків та інші патріархи з дружинами: Авраам, Ісаак, Сара, Ревека. Була ще Іродіада. Про неї написано у Євангеліях від Матвія (Мт. 14:1-12) і Марка (Лк. 6:14-22). Батько Іродіади був страчений. Її мати Береніка після смерті чоловіка переїхала до Риму. Напевно там і провела свою юність Іродіада. Вона мала свій перший шлюб із Іродом Боетом, сином царя Ірода Великого та водночас її рідним дядьком. У цьому шлюбі і була народжена Соломія. Ірод жив приватним життям, отримав назву Боетос — Безземельний. Іродіада розпочала зв'язок з її єдинокровним братом Іродом Антипою, основним спадкоємцем Ірода Великого. Ірод Антипа вигнав свою дружину та одружився з Іродіадою. За ці дії він зазнав критики Івана Хрестителя. Ірод Антипа ув'язнив Івана Хрестителя, а Іродіада домоглася в Антипи страти Івана. Опісля Іродіада змусила свого чоловіка просити в Римі царський трон. Антипа замість підвищення попав у немилість, його заслали у 39 році у південну Галлію разом з Іродіадою, де вони, очевидно, і померли. А ще у Біблії є Міріам, дочка Амрама і Іохаведи - Міріам-пророчиця, старша сестра Аарона і Мойсея. Написано про неї в Другій книзі Мойсеєвій (15:20): «І взяла бубна пророчиця Міріам, сестра Ааронова, а за нею повиходили всі жінки з бубнами і танцями». Міріам згадується в розповідях про раннє дитинство Мойсея. Коли його мати, в силу жорстокого наказу фараона, не могла довше

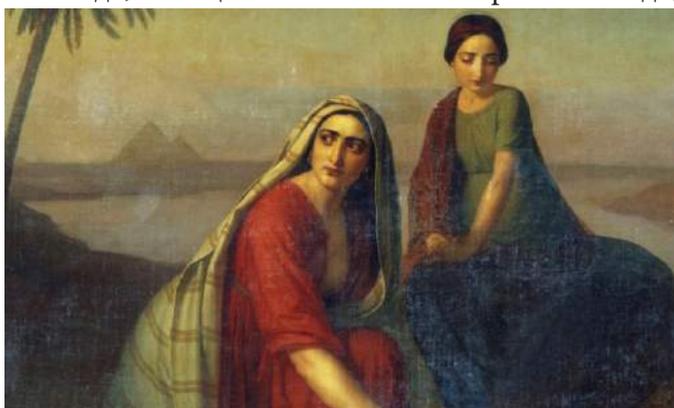
тримати у себе свого тримісячного хлопчика і змушена була залишити його на річці, старша дочка Міріам здалеку спостерігала за опущеною в Ніл дитиною, і коли кошик з дитиною витягнула з води дочка фараона, сестра врятованого Мойсея запропонувала царівні привести для нього годувальницю з єврейок. Привела вона свою матір, якій і доручили вигодувати власну дитину (2 М. 2:1-9). Про особисте життя Міріам в Біблії розповідається мало. Після чудесного переходу євреїв через Червоне море пророчиця Міріам співала гімн Господу на чолі хору з жінок, що танцювали і грали на бубнах (2 М. 15: 20,21). Далі розповідається, що в покарання за ремствування з приводу одруження Мойсея з ефіопкою Міріам була уражена проказою і була ізольована на сім днів (4 М. 12). Її пророчий дар, як і дар Аарона, ставиться нижче пророчого дару Мойсея (4 М. 12:5-8). Проте вона, разом з Мойсеєм і Аароном, вважається посланником Божим для керівництва євреями під час їх скитань по пустелі (Мих. 6:4). Вона померла на 40-му році після Виходу з Єгипту в місті Кадеш, де і була похована. Пригадаємо Мелхолу — дочку царя Саула, першу дружину царя Давида. Написано: «А Давида покохала Мелхола, друга Саулова дочка, і розповіли про це Саулові і ця річ була слухна в очах його». Давид переміг Голіафа та став добрим командувачем військ царя Саула і таким, що отримав сильну прихильність та любов народу. Цар Саул побачив, що він втратив популярність серед народу і вирішив знищити Давида.

Спочатку Саул пообіцяв віддати свою старшу дочку Давидові — Мерав. Та коли почув, що Мелхола закохалася в Давида, вирішив віддати її. Через свою дочку цар хотів погубити Давида — «віддам її за нього, і вона стане йому за пастку». На короткий час Саул заспокоївся, та використав той час для приготування знищення Давида. Мелхола довідалася про плани Саула і сповістила Давида, який утік і врятувався. Усе ж Цар Саул видав Мелхолу заміж вдруге за Палті, сина Лаїша. Після смерті Саула цар Давид зажадав, щоб Мелхолу йому повернули. Вимогу Давида було виконано: її взяли від чоловіка і привели в місто Хеврон до Давида. І не було в неї дітей аж по день її смерті. У Біблії тричі згадана Тамар, Тамара («фінікова пальма»). Про першу Тамару відомо відносно багато. Вона дружина Іра, одного з синів Юди, родоначальника легендарного коліна Юди. Овдовівши, Тамара була видана заміж за другого сина — Онана, однак невдовзі знову овдовіла. Пізніше народила двох дітей від свого свекра, спокусивши його як блудниця, а на майбутні докази випросила в нього печатку, перев'язь і тростину. Ці предмети були нею пред'явлені, коли Юда хотів стратити вагітну овдовілу невістку за блуд. Імена їхніх синів — Перец і Зерах.

За Книгою Рут нащадком Тамари був цар Давид (Рут. 4:18-22). Відповідно, її нащадками були його син, цар Соломон і наступні царі ізраїльські до вавилонського полону. Через царя Давида Тамара також є праматір'ю Ісуса. Друга Тамара – дочка Давида, була збезчещена своїм братом Амноном. Ще одна Тамара – дочка Авесалома, дружина Ровоама, сина Соломона, і мати юдейського царя Авії. Хульда — пророчиця Старого Завіту – згадана у книгах Царств і Хронік. Час діяльності Хульди припадає на період пророків Софонії та Єремії. Записана відповідь Тамари посланцям царя: «Цареві ж юдейському, що послав вас спитати Господа, ось що скажіть: Так говорить Господь,

Бог Ізраїля: Слова, що ти чув, здійсняться. Але тому, що твоє серце зворушилося й ти впокорився перед Господом, почувши те, що я висказав проти цього місця й проти його мешканців, що стануть жахом і прокляттям для інших, тому, що ти роздер на собі одіжу й плакав передо мною, і я теж вислухав тебе, слово Господнє, - і, власне, тому я прилучу тебе до твоїх батьків; ти зійдеш у твій гріб у мирі й очі твої не побачать усього того лиха, що я наведу на це місце.» І вони принесли цареві відповідь». Хульдажила в Єрусалимі. Сім віршів Другої Книги царів та Другої книги хроніки розповідають про час правління царя Йосії і звернення його до пророчиці. Хульда дала оту відповідь царській делегації, яка була прочитана народові та сприяла проведення культових реформ.

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді з питання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіо програму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 19:40, на першій програмі Українського радіо

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Заводити чи накручувати?

Обидва слова правильні, але мають інші значення. – "А де ж ненька старенька? Чому не заводить, не голосить по покійнику?" (І. Франко). Можна завести собі город, городину, пасіку тощо. Можна й пісню завести. Коли ж дають рух якомусь механізмові, що має пружину, то тут -- накручують: "До старовинного годинника підійшов він і взявсь накручувати" (переклад М. Рильського); "Шелемаха накрутив грамофон" (М. Трублаїні).

Від дієслова накручувати походить іменник накрут: "накрут годинника -- на 24 години". Коли йдеться про складні механізми, що діють не через накрут пружини, дієслово накручувати не підходить; замість нього слід тоді послуговуватись іншими словами, напр.: пускати (пустити): "Пустити зразу аж три трактори" (з живих уст).

Заживати чи (за)гоїтися?

Дієсловом заживати часом користуються не у властивому йому значенні: "Два поранення ніби зажили"; "Рани мої зажили". Дієслово заживати має зовсім інше значення: "Зажила вона собі ще того щасливого часу слави доброї панночки" (Г. Барвінок); "Ой не знав козак, ой не знав Супрун, як славоньки зажити" (з живих уст).

Коли мовиться про рани та виразки, тоді треба вдаватись до дієслів гоїтися, загоюватися: "потроху гоїлися глибокі багрові рани" (В. Собко); "Загоїться, поки весілля скоїться" (М. Номис). "Його рана швидко загоїлась" (А. Шиян).

Про дієслово займатися та інші

Під впливом російського дієслова займається в Україні часто кажуть займатися, витискаючи тим словом відомі українські вислови, напр.: "Займатися пасічництвом", замість -- пасічникувати; займатися вчителюванням, замість -- учителювати; "займатися столяруванням", замість -- столярувати.

Основне значення дієслова займатися "починати горіти, спалахувати": "І в той час скирти і клуня зайнялися" (Т. Шевченко).

Є багато дієслів, які можуть замінити дієслово займатися: жити з чогось або чимось ("І дід, і батько його жили з кравецтва" (з живих уст); трудитися чимось ("У нас тут усі трудяться

"Рубрика Миколи Душляка"

гончарством" (із живих уст); робити щось тощо.

Усі ці вислови, узяті з народних джерел, цілком можуть замінити оті штучні конструкції з дієсловом займатися.

Батькові чи батьку?

Особливістю сучасної української літературної мови є наявність у іменників чоловічого роду (ім. ч.р.) другої відміни варіантних закінчень давального відмінка однини (дав. від. од.): -ові (-еві, -еві) та -у. Стилiстична норма рекомендує: -- Коли в дав. від. стоїть одно слово, треба вживати форми з -ові (-еві, -еві):

написати листа братові
зателефонував товаришеві
допоміг батькові косити сіно

Якщо в дав. від. є два слова, то одне з них уживаємо з -ові (-еві, -еві), а друге з -у (-ю): Михайлові Івановичу, Василеві Григоровичу, Олександрові Ємцю. Тобто перевагу слід віддавати закінченню -ові (-еві, -еві), бо 1) так каже більшість українського народу; 2) закінчення -у (-ю) має велика кількість іменників у род. від.: народу, заводу, закону, вітру, морозу; 3) це ж закінчення властиве групі іменників у клич. від.: батьку! сину! товаришу! учителю! краю! Отже, в таких випадках закінчення -ові (-еві, -еві) допомагає чіткіше розмежувати функції відмінків.

Суперечать граматичній і стилістичній нормі такі побудови, де два слова стоять у різних відмінках, але мають однакове значення:

ректору університету
директору заводу

“Що з майна авангарду (род. від.) належить народу?” (дав.від.)

Тут треба писати і вимовляти:
ректорові університету
директорові заводу

“Що з майна авангарду належить народові?”

Біблійний чи біблейський?

Від іменників іншомовного походження численна група українських відносних прикметників утворюється за допомогою компонентів -ій-н(ий):

емоція -- емоційний

тенденція -- тенденційний

релігія -- релігійний

конструкція -- конструкційний

(не плутати з якісними прикметниками типу конструктивний!)

Слід віддавати перевагу нормам біблійний, міліційний, поліційний перед створеними за російським зразком біблейський, міліцейський, поліцейський.

Сердечний чи сердешний?

Ці лексеми є паронімами – словами близькими за звучанням, але різними за значенням і написанням.

Сердечний, -а, -е – прикметник із значенням “добрий”, “чулий”, “закоханий”, напр.: “Як у дитячих роках, так і пізніше я жив в атмосфері теплих, сердечних відносин” (М. Коцюбинський). Таке ж значення має відповідний прислівник сердечно.

Сердешний, -а, -е – прикметник із значенням “бідолашний, той, що викликає співчуття”, напр.: “Отам то милостивії ми// Ненагодовану та голу//Застукали сердешну волю//Та й цькуємо” (Т. Шевченко).

Це слово вживається і в значенні іменника, напр.: “Не до жартів їм, сердешним, та пісень//Лиш спочити б наробившись весь день” (І. Франко).

Про новотвір “ностальгувати”

В українській мові здавна вживається іменник “ностальгія” та прикметник “ностальгійний” із семантикою “болісна туга за батьківщиною” (СУМ. Т. 5. С. 447), напр.: “Щеміло в грудях від напливу

ностальгійних почуттів, відчутно билось серце, повертались на очі сльози” (А. Іщук).

Це слово грецького походження широко вживається в багатьох мовах світу, зокрема в англійській -- “nostalgia”, “nostalgia”, “nostalgic” як іменник та прикметник, але не як дієслово. В англійській мові “ностальгія” означає просто тугу за минулим, а в українській мові це слово пов’язують головно з тугою за батьківщиною.

Немає ніякої потреби створювати немилозвучне нове дієслово ностальгувати (за кимось), розширювати його семантику, коли в нашій мові є такі слова, як: сумувати, тужити, побиватися, горювати, нудьгувати, вдаватися в тугу (смуток), скучати, марудитися, сумувати сумом (за кимось), як ось: “Мала (Ліда) для всіх любов. Зато змоїх сестер буду я сумувати, мамо, доки мого життя...” (О. Кобилянська).

Говорімо українською,
по-українськи, по-українському!

P. S. «Говорити на українській» – калька.

БУДЬ ЛАСКА

Люди, пишіть «будь ласка»
правильно! Окремо. Без дефіса.

Чужу мову можна вивчити
за шість років, а свою треба
вчити все життя.

Франсуа Вольтер

“Ексклюзив”

Спеціально для “Бористену”

Цього року Левку Григоровичу Лук'яненко виповнюється 90 років. Глибоко символічно що станеться це 24 серпня. Людина, яка присвятила своє життя свободі Вітчизни, народилася в день відновлення її незалежності. Я знаю Левка Григоровичанелишезмас-медійнихповідомлень. Журналістка доля не раз зводила мене з цією світлою людиною. Особливо на початку 90-х років. Коли фактично лише повернувшись з радянських таборів Л. Лук'яненко починає бурхливу політичну діяльність. У квітні 1990 на установчому з'їзді УГС обраний головою створеної на її базі Української республіканської партії. У березні обраний депутатом ВР України XII(І) скликання від Залізничного в/о № 196, Івано-Франківська область. Був членом комісії з питань законодавства і законності, заступником голови Народної Ради. Лук'яненко — автор Акта проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р., балотувався на посаду Президента України. З огляду на останній факт пригадую цікавий сюжет. Кандидуючи на посаду президента Левко Григорович був серед опонентів тодішнього номенклатурного ставленика Леоніда Кравчука. Леонід Макарович на шість років молодший від Л. Лук'яненка. А тому його пропагандисти почали закидати шпильки про вік дисидента. І хоч ані тоді, ані зараз 63 роки, які тоді мав Левко Григорович аж ніяк не критичний вік на відміну від «старечого дому» кремлівської доби це посилено мусувалося під час виборчої компанії.

Отож, під час інтерв'ю з Левком Григоровичем у студії Дніпропетровського обласного телебачення як з кандидатом у президента України я запитав його щоб він відповів на ці закиди, то глядачі почули не без гумору розважливу і аргументовану відповідь.

- Ви знаєте, - почав Левко Григорович, - я довгі роки провів у в'язниці. Курортом це назвеш. Однак, там існує певний режим якого я дотримувався, помірне харчування, отож, я не переїдав. Так само не мав шкідливих звичок: не курих і не вживав алкоголь. В такий спосіб я дуже гарно зберіг своє здоров'я і працездатність...

Те що цей гарний чоловік і патріот не лукавив підтвердив час. І у майже 90 років він продовжує боротьбу за українську

Україну. Днями Інтернет приніс цікаве повідомлення. Відправник Л.Г. Лук'яненко.

« Прошу тебе прочитати самому і розіслати як можна більшій кількості осіб мою книжечку “Від хохла до українця”. Допоможи хохлам стати українцями. Будьмо! Дай Боже доброго здоров'я!».

Отож з цього номеру ми починаємо друкувати нову працю одного з світочів нашої нації Л.Г. Лук'яненка на шпальтах «Бористену» .

Фідель Сухоніс, шеф-редактор

“Від хохла до українця”

Що є хохол?

Хохол — асимілирована часть этноса, потерявшая свой родной язык, обычаи, религию, культуру, духовность Толковый словарь московского наречия русского языка, В. Даль.

Що є націоналіст?

Націоналіст — це людина, особистість, яка ставить на перше місце права та інтереси своєї нації, своєї держави, не заперечуючи при цьому прав та інтересів інших націй і держав. Тлумачний словник української мови,

Харків: Прапор, 2006

Що є націоналізм?

Націоналізм є любов до історичної подоби і творчого акту свого народу в усій його своєрідності.

Націоналізм є воля до того, щоб мій народ творчо і вільно розвивався в Божім саду народів. Націоналізм є споглядання свого народу перед лицем Божим. Споглядання його душі, його недоліків, його історичної проблематики, його небезпек і його спокус.

Націоналізм є система вчинків, що впливає з цієї волі і з цього споглядання.

Російський філософ Іван Ільїн (...)

Що є українець?

Українець — це людина, яка усвідомлює себе українцем.

До читачів

Мета роздумів у тому, щоб допомогти українцям швидше переосмислити свій світогляд і прийняти деякі ідеї, які мають стати переконаннями українців нового українського суспільства. Політичні переконання складаються з певного тлумачення історичних подій і фактів. Наприклад, релігія — це опіум народу (К. Маркс). Якщо це так, тоді треба закривати церкви, а священників запроторювати до в'язниць (що комуністи й робили). Євген Коновалець — буржуазний націоналіст, лютий ворог українського народу та братерської дружби радянських народів, і його треба знищити (що Москва і скоїла). Московське тлумачення Мазепи і Петлюри як ворогів також зрозуміле. Це прості факти. Їх легко зрозуміти й відкинути. Складніше з емоційною сферою.

Людина, совіцький українець, не тільки «знає», що Степан Бандера ворог. Його душа наповнена до Бандери негативом, він його ненавидить. І коли ви кажете, що Бандера — славний син української нації, то перша реакція вашого співрозмовника — це перенесення ненависті до Бандери на вас, бо позитивним відгуком про Бандеру ви заперечуєте обґрунтованість його знання, ви ніби називаєте його дурнем. Це ображає його. І він, захищаючись від образи, наполягає на своєму розумінні постаті Бандери. Що вдіяти, щоб гомо советікуса повернути до українця? Очевидячки, необхідно врахувати психологічний тип людини і діяти відповідно до того, скільки у вас є часу на виховання його, чи маєте допоміжні матеріали, чи можливі повторні зустрічі і т. ін. Я можу зустрінутися в

Будинку культури з кількома сотнями людей, висловити свої думки й відповісти на десяток-другий питань, а як поширити українську національну ідею мільйонам? Позаяк телевізія в руках противників українського націоналізму, то залишається друковане слово. Молодь більше користується комп'ютером, планшетом та іншими електронними апаратами, але не цурається й друкованої книжки. То й подаю свої думки у традиційному книжковому вигляді. Події кінця 2013 року — для мене свято. Я побачив народження нової політичної сили, яка почала витісняти з влади тих, хто вихований в антиукраїнському промосковському дусі і 22 роки руйнує Україну та знущається з народу. Роздуми написав до Євромайдану і либонь щось конкретне застаріло. Основа ж залишається, бо стосується перспектив, а не тільки поточного моменту. Якщо мої роздуми спонукають читача задуматися над проблемами, про які пишу, буду задоволений своїм маленьким внеском в осмислення історичного руху України від колоніального рабства до відродження національного духу у вільній Україні.

Засновки мислення

- Найвищою ідейною цінністю є Україна;
- Україна — це минуле, сучасне й майбутнє у нерозривному зв'язку живих і померлих поколінь;
- Україна створена Творцем і йде його дорогою наших випробувань до великого майбуття;
- Україна тепер на зламі тисячоліть. Наближається кінець доби Кали-Юга (віку заліза й вогню), зануреної в зло, брехню й мерзоти.
- Україна почала еру свого історичного розвитку: здобула незалежність, виходить із поклоніння чужому Богу, повертається до свого розуміння його й починає еру власного українського розвитку.
- Тривалість переходу постколоніального й християнізованого стану до нового ідеалу духовності залежить від успіхів долання рабських понять і звичок та засвоєння синами України рис вільної людини Великої Країни українців-русичів.

І ще: Українцю, не хникай і не випрошуй кращого життя в чужинців! Україна — велика країна, і нас аж 45 мільйонів!!! Україна — це величезна країна. Від східного Луганська до західного Ужгорода понад півтори тисячі кілометрів, від Чернігова з півночі до Сімферополя на півдні біля 1000 кілометрів. Тут є гори на заході та

півдні. Є двоє морів: Чорне (Руське) й Азовське (Озівське). Є степи на півдні, ліси на півночі й між ними широка східно-західна смуга лісостепу. У нас є великі ріки: Дніпро, Дністер і Дунай, і багато малих річок і озер. В Україні помірний клімат: не буває надмірного морозу, як і надмірної спеки. В Україні — чверть найкращих світових чорноземів і багатющі поклади корисних копалин. Є чудової краси яри, балки, долини, а гори не голі, але вкриті красивими деревами й кущами. Не дурно існує легенда про те, як Бог передав українцям свою землю, отже, ми маємо Божу землю. Кращої землі у світі немає. Тільки той її не любить, хто має черству душу, чи ніколи не виїжджав із України і не мав нагоди порівняти її з іншими країнами. Ця країна і земля 17 тис. років формує тіло і дух людей, які з 4–5 ст. н. е. є антамі-русичами-українцями. Ми невід'ємні від нашої природи, і в цьому наша сила, бо які загарбники, бувало, не приходили в Україну, наша природа і культура перетворювала їх в українців.

Українці: від минулого до майбутнього

Народе рідний, степова стихіє, Безхитрісна, довірлива душа! Чому тебе, святого гречкосія, Так часто Божа ласка полиша?

М. Руденко

Майбутнє буває в того, хто має минуле, або, як сказав Фрідріх Ніцше, майбутнє проростає з могил. Я уявляю українців як дерево: від стовбуравоно в ростіє в землю і від стовбуравоно в ростіє в небо. Коріння — це наша минувшина. Під ногами в нас не бездушна твердь, щоб ступати на неї ногами, а ґрунт, политий потом і кров'ю наших дідів-прадідів. І від міри нашого знання цього минулого залежить, що теперішні українці можуть взяти собі до свого духовного і практичного вжитку. Як у дерева коріння вбирає із землі вологу і подає її по стовбуру вгору, так і наші пращури передають нам з-під землі особливості нашого тіла і темпераменту, передають нам свою витривалість і життєву силу. Що глибше людина знає свій родовід, то глибше її коріння і потужніше вона стоїть на землі, й успішніше витримує різні вітрогонні хвилі на шляху свого життя. Від стовбура дерево піднімає своє гілля вгору, до сонця, до неба, щоб у взаємодії з сонцем і водою розквітати зеленим листям та вирощувати плоди для

продовження свого роду в житті наступних поколінь. Так і в людини: взявши в землі у спадок від пращурів тіло та їхній дух, людина пропускає його тілом до своєї голови і за допомогою біологічної енергії входить у надземну сферу думки — інформаційне поле. Вона — творець і споживач інформації цього поля. Чого більше — творення чи користування — це залежить від інтелектуального потенціалу людини. Випромінення однієї людини обмежене розмірами кімнати, майстерні. Випромінення іншої поширюється на сотні кілометрів чи навіть на цілий світ. Зрозуміло, що поширюється не по горизонтальній пря-молінійності, подібно до сонячного проміння, а либонь подібно до радіохвиль, з яких одні огортають землю, а інші просто йдуть у космос. Космос — він не мертвий. Він сфера буття і само-реалізації Творця. Він — ідея, безмежна всеохопна ідея, що містить у собі вирішення всіх математичних, астро-номічних та всіх інших задач, що містять у собі план розвитку земних цивілізацій, боротьбу народів і націй і віхи (ознаки), за якими відрізняємо одну цивілізацію від іншої, та віхи в образі людей-символів, за якими прості смертні відрізняють одну добу від іншої. Існування невидимого світу, сферу думки (абсолютної ідеї) відчують усі, хоч, щоправда, це відчуття приходить до людей по-різному: то у сні, то у відчутті, то через пророцтво, то через особисту логічну доведеність — кожному по-своєму. Позаяк кожному по-своєму, а передати свої почуття іншій людині словами неможливо, як неможливо словами передати іншій людині почуття солодкого чи гіркого, то й індивідуальний досвід

Мова
ДНК НАЦІЇ

досвід переважно не переконує іншу людину. І все-таки, світ потойбічного існує, поза всяким сумнівом. Не буду вдаватися до обґрунтування цього твердження, аби не повторювати те, про що я писав у книжках «Національна ідея і національна воля» та «Де ти, доле України?». Тут хочу звернути увагу читача на його як неунікальність, бо зріст, губи, чоло, обличчя, руки, ноги успадку-вав від батьків, так і на його особливість. Неунікальність стосується зовнішньої оболонки людини, особливість (унікальність) стосується людського духу. Людина скла-дається із цих двох частин. І творять її різні сили: батьки — оболонку, Творець — душу. І неправильно думати, що спочатку батьки створили тіло, а потім Бог уклав у це тіло душу. Позаяк тіло тимчасове, а дух (душа) людини вічна, то логічніше припустити зворотній процес: Господь створює душу і дає їй через батьків зовнішню оболонку. Життя починається з пульсації інформацій-них елементів, які вводять нас у сферу філософського поняття не матеріальної матерії, а матерії енергетично-хвильової. І якщо це так, тоді — один крок до припущення про можливість пересадки Творцем людини з інших планет на Землю не в тілесній формі, а енерго-хвильовою формулою. Щоправда, для Творця пересадка людини з однієї планети на іншу також не є необхідною, бо якщо він — всюдисуще і всетворче інформаційне поле, то він спроможний всю формулу цього (тобто нашого) типу людини спрямувати просто в одному примірнику на землю для її розгортання, розмноження і розвитку. Це — позиція Творця, який над усім родом людським. Для людей, для нас, землян, земля заселена людьми різ-них рас, різних націй.

Генетичний код

І людство, переймаючи науку, Збагне, чому в тернах твоє чоло: Ти є Месія, котрий терпить муку За гріх сусідський, за криваве зло.

М. Руденко

У XIX сторіччі європейці вважали, що там, де кінчаються східні межі поселення українців, там закінчується Європа. За східними межами України починається Азія зі своїм предковічним деспотизмом та загарбництвом і несприйняттям європейських демо-кратичних цінностей. Академік А. Авдієнко пише, що в Україні працювала експедиція біогенетиків під егідою ООН, яка на базі університету ім.

Каразіна м. Харкова «опублікувала ви-сновки: 57 % жителів України є носіями єдиної хромосоми R1a (арійської). Так може бути тільки тоді, коли жителі території мешкали тут автохтонно... Кіммерійці, Скіфи, Сармати, Гуни — це єдиний на-род, так нас називали сусідні народи і в різний час. Ско-лоти, Анти, Руси, Росомони. Коли б це були інші на-роди, ми б не мали 57 % єдиної хромосоми, а було б як у європейських народів 8-12 відсотків». (А. Авдієнко. Лепетишская Сич. — К.: Феникс, 2013. — С. 15–16). Ці найновіші досягнення генетиків дають можли-вість кожній людині встановити своїх пращурів на тисячу років у глибину віків, своїх родичів можна неспо-дівано знайти на інших континентах із несподіваними прізвищами. І все ж, ця наука тепер уперше проводить генетично обґрунтовані межі (смуги розмежування), які кладуть край пропагандивним московським міфам про три «братні» слов'янські народи — українців, білорусів і росіян (московитів) для виправдання окупації та асиміляції українців та білорусів. Виявляється, що за походженням українці ближчі до чехів, поляків, німців, а московити — це загалом не слов'яни, а угрофіноатарське населення, і його родичі — на сході.

Передісторія комунізму

Читачу, приглянься до глибин, в підмурок. Звідки пішло це вчення, яке виявилось справжнім сатанізмом? Марк Леон писав: «Тільки розуміючи Мойсея Гесса, людину, яка вплинула на Маркса, Енгельса і Бакуніна — трьох засновників І Інтернаціоналу, — можна зрозуміти сатанин-ські глибини комунізму». (Анатолій Костюк. Великі таємниці нашої історії. — Луцьк: Надстир'я, 2005. — С. 63). Маркс продав душу сатані і присвятив себе служінню пеклу, поставивши собі за мету послати туди все людство. (Там само, с. 60). Енгельс, найближчий однодумець Маркса, надзвичай-но виразно визначив кінцеву мету революційних змов: «Боротьба з християнською світобудовою, зрештою, — наша єдина нагальна справа». Він формулював і кредо героїв революції: «Діалектичне розуміння життя зводиться до смерті. Усе є гідним загибелі». (Там само, с. 68). Марксизм ретельно приховує таємницю своєї сатанинської сутності, про яку знають лише деякі марксистки. Недаремно Ленін писав, що через півстоліття жоден марксист не осягнув Маркса

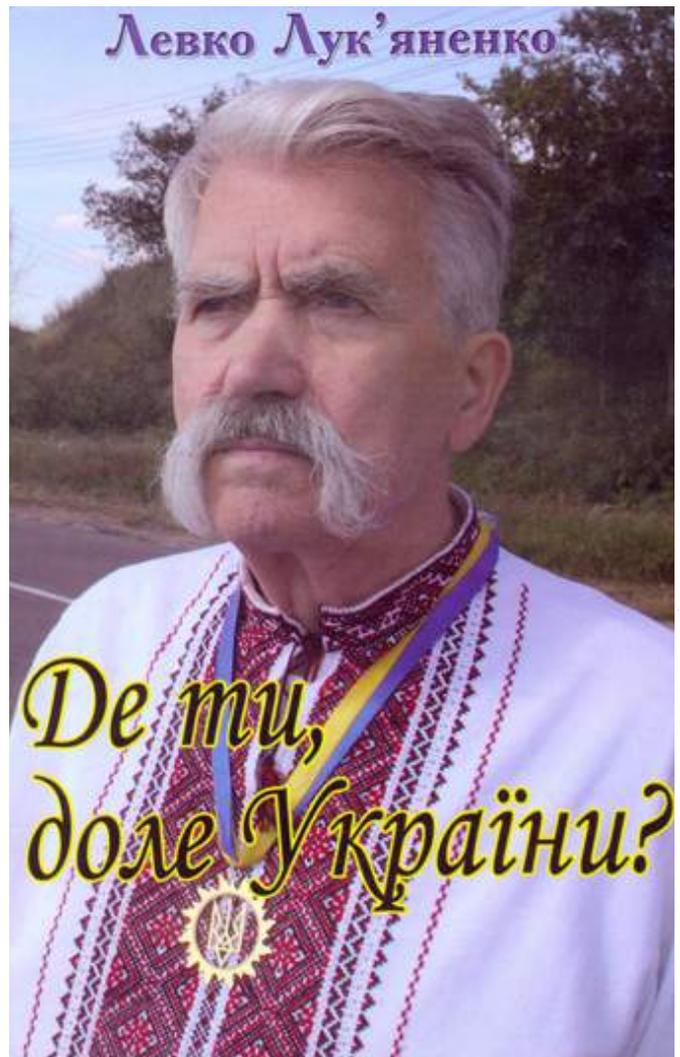
(А. Костюк. Великі таємниці нашої історії. — Луцьк: Надстир'я, 2005. — С. 61–69). Гасла свободи, рівності, братерства були спрямовані проти феодальної (узаконеної) нерівності поділом людей на дворян, феодалів і підданих. Просвітництво XVIII століття підготувало народ до боротьби проти станової нерівності за соціальну справедливість під гаслом «свобода, рівність і братерство!», і народ пішов за гаслами.

У перші десятиріччя XIX ст. юдей Мойсей Гесс писав: «Наша релігія (юдаїзм) має за свою висхідну точку ентузіазм єврейської раси, яка після своєї появи на авансцені історії передбачала кінцеві цілі людства і якій було дано прикмети месіанського часу». І далі: «Наш Бог — не що інше як людська раса (єврейство), об'єднана любов'ю. Шлях до досягнення такого єднання — соціалістична революція, у якій десят-ки мільйонів будуть замучені і знищені.» (Там само, с. 62–63). Маркс, познайомившись із Гессом, продав душу сатані і своїми творами узявся тягнути людство в безодню шляхом розколювання суспільств і нацькування одних частин на інші частини для встановлення над ними всіма влади сіонізму. Марксистки поділяли ідею боротьби бідних (пролетарів) проти багатих (буржуазії) і не розуміли її кінцевої мети. Того Ленін і писав, що «через півстоліття жоден марксист не досягнув Маркса» (Там само, с. 69). Гра в два поверхи виявилася дуже дієвою. Верхній поверх — боротьба трудящих проти експлуататорів широченне поле, яке можна розширювати на цілий світ, і сіоністи в ньому — провідна сила. Нижній поверх — це ослаблення націй шляхом організації війни бідних проти багатих, під'юджування суперечностей на релігійному ґрунті та інші сатанинські способи поширення взаємної недовіри і ненависти, підризу національної єдності з метою підкорення країни сіонізму.

Порівняймо злочинну діяльність правлячих клік у Франції 1789 і в Росії 1917 років. У Франції під гаслами свободи, рівності й братерства революціонери збудували 44 тис. в'язниць з гільйотинами. «В ім'я прав людини знищено дві тисячі монастирів, цінні бібліотеки, архіви, твори мистецтва, спалено 50 тис. церков. За один тільки рік замордовано 2 млн. осіб (чоловіків, жінок, дітей) і 1500 священників. У Ліоні на майдан було зігнано 31 тис. осіб і всіх гільйотиновано, перетворено в руїни 1700 будинків. Загинуло й 1,2 млн. жовнірів» (Олексій Добко. Слідами тиранів. — Луцьк: Волинська книга, 2007. — С. 16). В Росії комуністична сіоністська кліка виробила настанову, яку сформулював Дзержинський так: «Для расстрела нам не надо никаких доказательств, ни подозрений, мы находим нужным и расстреливаем, вот и все!». Просто намагалися знищити що-найбільше гоїв. Ленін повчав: «Хай 90% російського народу згине, лише б 10% дожило до світової революції» (О. Добко. Слідами тиранів. — Луцьк: Волинська книга, 2007. — С. 17). За 70 років знищили 60 млн. осіб — така ціна панування комуністів у так званому Союзі Радянських Соціалістичних республік.

(далі буде)

У Дніпрі створили унікальну «Абетку професій»

Дніпровські літератори створили унікальну електронну «Абетку професій» — організатори попросили маленьких жителів області намалювати їхнє уявлення про різні професії. У проекті взяли участь українські автори з 17 міст України, а також з Чехії та Македонії.

«Це 20 реалістичних новел і 9 казок, які знайомлять юного слухача з найрізноманітнішими професіями: від двірника до конструктора космічних літальних апаратів. Повний перелік виглядає так: архітектор, балерина, бджоляр, бібліотекар, військовий, вчитель, геолог, гірник, двірник, дресирувальник, еколог, електрик, зварювальник, квітникар, конструктор космічних літальних апаратів, кравець, кухар, лікар, льотчик, металург, механік, модельєр, музикант, провідник потягу, слюсар-сантехнік, столяр, хімік, штукатур», — розповідає автор проекту письменниця Еліна Заржицька.

Курйози та особливості

Але проект з Дніпропетровщини такий цікавий, що у Львові вже зробили з нього повноцінну аудіокнигу. Еліна Заржицька навіть отримала нагороду — медаль за патріотичну діяльність ім. І. Мазепи. «Львівський проект став аудіокнигою, яку створили для дітей з обмеженими можливостями. Він називається «Чути серцем». Таким чином діти дійсно почують і дізнаються про особливості професій».

Особливо цікавим стало, що писали у абетці історії-казки писали професійні письменники, а малюнки створювали ілюстрації.

«Історію про льотчика написав справді льотчик у відставці пан Кільченський. А про провідник потягу свою історію розказав керівник прес-служби Харківської

залізниці», — каже Еліна Заржицька.

Мета абетки також і профорієнтаційна — розказати дітям про особливості робітничих професій, зацікавити їхню. Але попри це, сюди увійшли і такі професії, як бджоляр, балерина та хімік, адже дітям властиво мріяти.

«Я написала історію про електрика, аби показати, що навіть жінка може оволодіти професією. У мене був такий випадок, що навиклик саме прийшла жінка-електромонтер, і це досить цікаво», — розповідає письменниця Ольга Репіна.

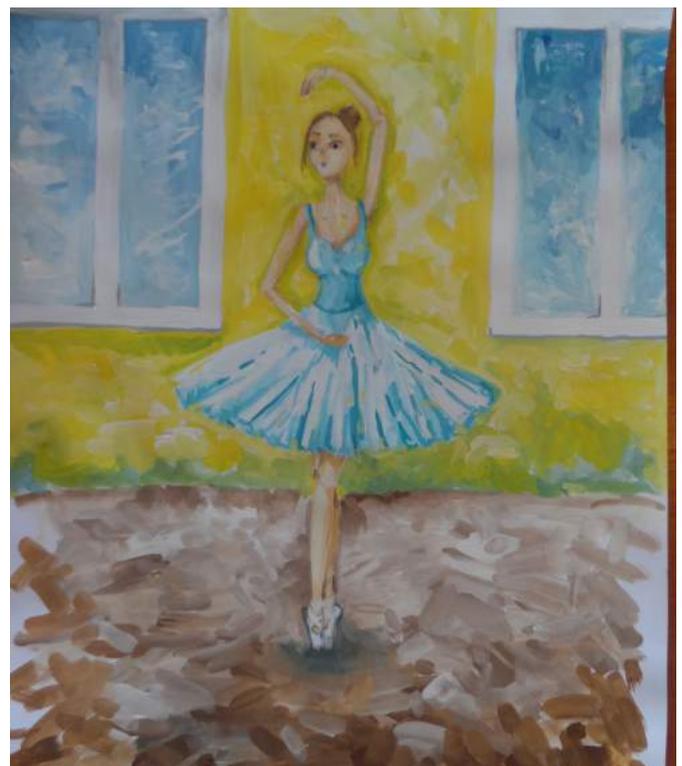
«Абетка професій», — проект благодійний, його можна безкоштовно завантажити на сайті <https://toloka.to/t86096>

Попереду презентація

Директор Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей Ольга Прокопович-Ткаченко зазначила, що попереду масштабна презентація абетки, яка відбудеться у Дніпрі. А потім електронну книгу передадуть у бібліотеки та школи міста.

«Створення електронної книги наштовхнуло нас на організацію куточка професій в одній з бібліотек Кривого Рогу. Туди приходять представники професій і знайомлять дітей зі своєю роботою», — зазначила керівник літературного об'єднання «Лотус» Ольга Гринюк.

Дарина Сухоніс

“Хвилинка історії”

Мальовничий кар’єр у Дніпрі вабить городян у будь-яку пору року

Усі жителі Дніпра знають кар’єр на житловому масиві Червоний Камінь. В народі його і досі кличуть «кар’єр на Червоному Камені». Попри те, що рятувальники не радять тут купатися, влітку це одне з місць відпочинку жителів масиву.

Тут немає офіційного пляжу, але влітку відкривається торгівля, встановлюють кафе, лунає музика. На вході до кар’єру напис від МНСників про те, що купатися тут категорично заборонено, адже тут немає ні рятувальників, ні спецтехніки. У червні минулого року кар’єр чистили. Зі слів представників міськради, звідти вилунали безліч сміття – від залишків феєрверків до металобрухту. А от деякі речі – мотоцикли, холодильники

та велосипеди і досі лежать на дні. Місцеві говорять, що років тридцять тому у кар’єр впав екскаватор, який затягло на дно.

Легенда

Є у кар’єра і своя містична таємниця. Місцеві стверджують, що розробку кар’єру проводили ще німці у період окупації міста. Кажуть, що вони почали будувати якийсь бункер. Але коли почався наступ наших військ, всі роботи довелося згорнути. Але німці ніби-то встигли вирити тунелі, були споруджені бетонні конструкції. Відступаючи, німці підірвали шматок території, затопивши кар’єр земними водами. Ну, а всіх, хто будував цей кар’єр, розстріляли.

Факти

Але історія стверджує, що це було місце видобування граніту і створили його ще до війни. Потім, натрапивши на ґрунтові води, розробки згорнули. Під час затоплення деяка техніка залишилась на дні, можливо, разом з будівельниками. А от потопельники тут не спливають – конструкція кар'єру така, що їх затягує кудись далі, ніби по підземним водам. Достименно відомо, що під кар'єром тече річка, вода там дуже холодна і чиста, саме це і живить кар'єр.

Ковзанка взимку

Взимку кар'єр повністю замерзає і перетворюється на місце відпочинку, катання на ковзанах і санчатах. Кореспондент «Бористену» прогулялась зимовим кар'єром – навіть у самому центрі крига товста і надійна. І це не дивно, адже середня глибина тут – 3 метри. Навкруги кар'єру мальовничі скали, всього їх вісім. Найвища називається Ірочка, її висота – 10 метрів. Влітку відчайдушні порушники правил пірнають з них у воду. Ну, а взимку – це місце зустрічей та романтичних фотосесій.

Підготувала Мирослава Борхес

Українська сучасна казка

Олег Шелепало

Дорога без кінця

Із-за хмар визирнуло сонечко. Повітря сповнилося лагідним літнім теплом, і з усіх нірок та щілин повилазили комахи.

Між деревами з'явилась велика колона гусені сосного шовкопряда.

Гусені повзли в один ряд, і кожна лишала за собою тоненьку ниточку, по якій рухалися інші. Позаду колони, таким чином, залишалася довга, сліпучо-біла стрічка.

Усі гусениці повзли впевнено, повагом, не роззираючись по боках. Лише перша неспокійно крутила головою. Їй доводилося шукати дорогу без ниточки.

Довкола було багато сосен, де гусінь поживилась би духмяною зеленою хвоєю. Та через кепський зір вона не знаходила жодного дерева. Натомість натрапила на маленький струмок, і їй довелося повернути ліворуч.

Невдовзі струмок крутнув убік, і гусінь разом з ним ще раз завершила вліво.

Тут на її шляху лежав камінець. Справа вирувала вода, і перша гусениця втретє повернула ліворуч, рухаючись тепер просто на свою білу смужку, яку перед цим проклала.

У той час до свого дерева, що височіло за струмком, поспішала Білочка. Вона не помітила блискучої доріжки і перервала її якраз у тому місці, до якого прямувала колона.

Перша гусениця натрапила на той кінець ниточки, що вів у замкнене коло. Тепер їй не треба було вибирати напрямок руху. Готовий

шлях був перед нею. Інші взагалі нічого не помітили. Вони як і раніше повзли за першою гусеницею.

Йшов час. Гусениці закінчували вже п'яте коло, і жодна не відхилилася вбік.

У безперервному русі спливала обідня година. Потім надійшов вечір. З настанням прохолоди колона стишила швидкість. А за деякий час і зовсім зупинилася...

За ніч гусінь добряче пошматували хижаки. Першою була вже інша гусениця. Але як тільки пригріло сонечко, гусінь швидко зімкнулася і, як перше, поповзла по колу.

Увесь цей час гусінь нічого не їла і почала підупадати на силі. Але навіть голод не міг примусити її розірвати коло.

Лиш на шостий день з'явилися перші ознаки неполадку.

Десь близько полудня одна з гусениць настільки охляла, що втратила чутливість і зійшла з білої смужки. За нею рушили інші.

Випадково гусениця натрапила на другий кінець обірваної Білочкою стрічки, і залишки колони, так нічого й не поївши, повернулися додому.

Наступного ранку гусениці знову подалися шукати своє щастя. Як завжди, вони поважно повзли одна за одною, і тільки перша гусениця неспокійно крутила головою.

Нагородження лауреатів конкурсу ім. О. Гончара відбулося!

У Дніпрі відбулося традиційне нагородження переможців конкурсу ім. О. Гончара на сторінках щомісячника «Бористен». Цей журнал багато років є творчою платформою для журналістів, письменників, поетів, науковців і критиків. Серед авторів також є й українці, які мешкають за кордоном, але своєю творчістю і благодійними справами завжди разом зі своїм народом. Тому на сторінках щомісячника «Бористен» протягом багатьох років триває насичений і цікавий культурний діалог. Щорічно серед робіт його авторів відзначають ті, що знайшли яскравий відгук у читачів. Ці люди отримують відзнаку конкурсу ім. Олесь Гончара.

Відзнака імені Олесь Гончара була запроваджена Всеукраїнським щомісячником «Бористен» разом з Національним гірничим університетом (сьогодні — НТУ «Дніпровська політехніка») у 2003 році. Таким кроком редакція засвідчила повагу та шану до класика української літератури Олесь Терентійовича Гончара.

«Щорічна відзнака імені Олесь Гончара вже тривалий час є не просто вшануванням гідних особистостей, це ще й один особливий спосіб об'єднання тих, хто живе з Україною в серці незалежно від національності та громадянства. Цікаво, що свого часу Олесь Гончар особисто благословив появу щомісячника, листувався із засновником та видавцем журналу. Згодом журнал «Бористен» виступив одним із ініціаторів присвоєння вулиці у Дніпрі імені Олесь Гончара», – зазначив головний редактор журналу Фідель Сухоніс.

Цього року лауреати стали люди різних професій. Нагородження традиційно пройшло у Центрі культури української мови імені О. Гончара в Дніпровській політехніці. Лауреатами у 2017 році стали:

- Президент Американсько-української медичної Фундації Борис Легета (м. Дітройт, США) – за системну підтримку та допомогу Україні в медичній сфері під час проведення АТО. Зокрема, переклад українською мовою з англійської та видання спеціалізованих підручників з військової медицини,

— Віктор Рудь (штат Нью-Джерсі, США) – за багаторічну публіцистичну та правничу діяльність на теренах західного світу спрямовану на донесення правди цивілізованій спільноті про Голодомор в Україні 1932-1933 років,

— Юрій Береза (м. Дніпро, Україна) – за державотворчуполітикутадіяльність у зоні АТО,

— Альона Устименко (м. Дніпро, Україна) – за значну волонтерську діяльність та новаторській і патріотичний підхід у викладанні вітчизняної історії учнівській молоді,

— Сергій Маргітіч (м. Дніпро, Україна) – за організацію системної допомоги добровольчим військовим підрозділам у зоні АТО,

— Владика Адриан (м. Ногінськ, Росія) – за подвижницьку працю із збереження української духовності,

— Шмуель Камінецький (Ізраїль, США, Україна) – за багаторічну діяльність релігійного провідника спрямовану на досягнення міжнаціональної злагоди в Україні.

«Я дуже дякую за такий неочікуваний і приємний сюрприз. Я вважаю, що використання новітніх технологій, засобів масової інформації, а також патріотичний підхід у викладанні вітчизняної історії учнівській молоді дуже важливі. На уроках історії я також використовую фрагменти історичних праць, надрукованих у «Бористені», а також книги, видані за сприяння часопису. Не менш активною є і волонтерська діяльність у нашій школі. Усі проекти різнопланові, цікаві та креативні і направлені на допомогу військовим, а також дітям в зоні АТО. Наприклад, нещодавно на благодійному ярмарку ми зібрали 46 тисяч 837 гривень! Взагалі для мене викладання історії, виготовлення сакральних ляльок і благодійність – це процеси пов'язані. Адже кожен з нас сам собі країна», — зазначали одна з лауреатів Альона Устименко.

Диплом лауреата конкурсу ім. О. Гончара на сторінках щомісячника «Бористен» цього року отримали семеро осіб. Президент Американсько - української медичної Фундації Борис Легета (м. Дітройт, США) – за системну підтримку та допомогу Україні в медичній сфері під час проведення АТО. Зокрема, переклад українською мовою з англійської та видання спеціалізованих підручників з військової медицини. Передасть відзнаку переможцю ректор Дніпровської медичної академії Тетяна Перцева, яка розповіла, що Борис Легета подарував безліч книжок ВНЗ, а наразі він працює над перекладом підручника з внутрішньої медицини для студентів-медиків.

Почесний гість імпрези, заступник головного лікаря Дніпропетровської обласної лікарні імені Мечникова Юрій Скребець зазначив, що Борис Легета також передав у користування лікарні необхідні екземпляри книг з військової польової хірургії й психологічної допомоги в умовах війни.

Командир полку «Дніпро-1» Юрій Береза став лауреатом щомісячника «Бористен» за державотворчу політику у якості народного депутата України та рішучі й мудрі дії як одного з провідників українського народного опору проти російської агресії на Донбасі. Під час свого виступу чоловік звернув увагу, що війна йде там, де немає української мови і де можна нав'язати будь-який міф, тож боротьба за волю народу завжди є його основною метою в професійній діяльності й житті.

Диплом лауреата передано і Шмуелю Камінецькому (Ізраїль, США, Україна) у день його народження за багаторічну діяльність релігійного провідника спрямовану на досягнення міжнародної злагоди в Україні. Його колеги зазначили, що у міжнародній Україні завжди має панувати єдина мова любові, мудрості, взаємоповаги.

За організацію системної допомоги добровільним військовим підрозділам, які захищають суверенітет і територіальну цілісність України у війні з Росією на Донбасі отримав диплом лауреата Сергій Маргітч (м. Дніпро, Україна). Він висловив свою вдячність за нагороду, а також подякував лікарям обласної лікарні ім. Мечникова за сприяння у всьому навіть на відстані. Сергій згадував, що досить часто доводилося надавати першу медичну допомогу в зоні АТО і як це правильно робити пояснювали дніпровські лікарі телефоном.

За подвижницьку працю із збереження української духовності за несприятливих умов шовіністичної Росії нагороду конкурсу ім. О. Гончара на сторінках «Бористен» вручили Владиці Адріану (м. Ногінськ, Росія). – Історія демонструє скільки в Україні було, є і буде видатних людей, - зазначив Владика Адріан, подарувавши Центру культури української мови ім. О. Гончара НТУ «Дніпровська політехніка» ікону Петра Калнишевського.

На імпрезі гарний настрій задавав народний чоловічий ансамбль «Обертон» НТУ «Дніпровська політехніка» під керівництвом Олександра Яремчука. А також гра і розповіді кобзаря Валерія Харченко, який підіймав бойовий дух і нашим захисникам у зоні АТО. Під час віншування переможців щорічного конкурсу ім. О. Гончара на сторінках щомісячника «Бористен» свої пісні він оздоблював й історіями з життя. Учасників урочистої імпрези привітав ректор НТУ «Дніпровська політехніка», академік НАН України Геннадій Півняк, а також директор Центру культури української мови імені Олесь Гончара, модератор заходу Ірина Цюп'як і координатор ЦКУМ ім. Олесь Гончара, професор Світлана Ігнат'єва. Завершилась імпреза неформальним спілкуванням та обміном сувенірами назгадку. «Бористен» єднає! До зустрічі наступного року!

ІАЦ НГУ,
Мирослава Борхес

“Переглядаючи старі фото”

Українська Доллі Партон

Є у США штат Коннектикут. І живе у ньому молода американка українського походження Лариса Черепаха Персано . Вихована в патріотичному дусі вона шанує своє національне коріння та свої витоки. І найперше це знаходить відгомін у її ставленні до рідних та близьких. А ще як і у мільйонів українців в Україні в життя пані Лариси надійно увійшов Фейсбук. Ось нещодавно на сторінці молоді жінки з'явилося одне чорно-біле фото. Зроблено воно на одному з бенкетів нашої громади в США, коли Україна ще «будувала світле майбутнє». Зліва на світлині тітка пані Лариси добродійка Світання Черепаха-Свириденко.

Між іншим, пані Світання довгі роки співпрацює з нашим виданням, одна з вірних і відданих друзів «Бористену» . В супроводі до цього фото Лариса Черепаха Персано написала « Я завжди вважала що тета Світання виглядає як Доллі Партон». Для тих хто можливо не знає про кого йдеться : Доллі Партон (англ. Dolly Rebecca Parton, 19 січня 1946) — американська співачка стилю кантрі, відома як королева кантрі-музики, автор пісень, актриса й філантроп, яка написала

понад 3 тис. пісень, зокрема пісню I Will Always Love You, кавер-версія якої у виконанні Вітні Г'юстон стала міжнародним хітом. Фотосесії всесвітньо відомої співачки Доллі Партон і українки з США Світання Черепахи Свириденко не до порівняння. Однак, навіть за таких нерівнозначних обставин ще не відомо хто б став переможцем, як зараз прийнято висловлюватися, кастингу жіночої привабливості.

Нашого цвіту по всьому світу. Та ще й гарного цвіту! Пишайтеся українці, бо Ви того варті!

Мирослава Борхес

Нам пишуть

Релігія є ключовим елементом безпеки м'якої сили. Її використання політичними діячами, спрямоване на матеріальне багатство та отримання геополітичних переваг, є нечестивим злом. Навіть Макіавеллі критикував корумповані релігійні інститути, які залучаються до політики та, у свою чергу, поширюють корупцію у громаді та у державних інститутах. Отже, що, коли певні політико-релігійні сили використовують нейролінгвістичне програмування (НЛП), щоб послабити свободу віри? Уважно погляньте на це фото. Воно було зроблене кілька днів тому у центрі Львова – українського міста, відомого своєю релігійністю:

Можливо не відразу помітно, що образ “Матері Божої” (вище) одягнений у кольори російського прапора. Не вдаючись до психолінгвістичного аналізу тексту (який потрібно зробити), усвідомте що там зображено. Тепер, перш ніж перейти до висновку, подивіться на плакат, розташований поряд із тим, який ви щойно розглянули. Якщо можете, прочитайте текст. Його назва звучить: “Україна у вогні”, а далі йде молитва (яка також вимагає професійного психолінгвістичного аналізу). Здається, це красиво, гуманно – навіть надихає! Але... чи не змінить вашу думку наступне зображення та інформація?

Це офіційний плакат недавнього голлівудського фільму про Україну та її революцію гідності. Президент Айзенгавер, як відомо, звинувачував елементи у Голлівуді в обслуговуванні московських режимів за кордоном. Сьогодні принаймні одна голлівудська зірка, здається, доводить що президент був правий. Пан Олівер Стоун, показав себе як голлівудський персонаж, що співчуває нинішньому пострадянському режиму Кремля. Його фільм “Україна у вогні” та інтерв'ю Путіна можна розглядати як невдалий напад на західну демократію для підтримки московської сепаратистськи орієнтованої багатополарності.

На перший погляд організатори, відповідальні за розміщення плакатів Марії та молитви за “Україну у вогні” в центрі Львова, виглядають миролюбними та патріотичними. Але, придивившись до тих, хто з цим пов’язаний, зокрема так званого «Інституту Інтегрованого Світогляду Українського Суспільства», чітко побачимо антизахідні настрої. Ця організація визначає американські та європейські цінності як деградовані та загрозові для людства. Вона навіть попереджає: “То, что Америка и Европа уже упустили Украина к этому только подошла!” (Контекстний переклад: Для Америки та Європи вже занадто пізно, Україна ще має шанс!). Сотні мільйонів людей померли за свободу віросповідання. Це узаконене право людини. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права стверджує: “Кожен має право на свободу думки, совісті та релігії. Це право включає свободу мати або прийняти релігію чи переконання на свій вибір, а також свободу індивідуально чи спільно з іншими, та публічно чи приватно, виявляти свою релігію чи вірування у поклонінні, обрядах, практиці та вченні.” Пакт надає людям додаткову гарантію:

“Ніхто не підлягає примусу, який би обмежував його свободу мати або прийняти релігію чи переконання на свій вибір.” ВАЖЛИВО! Свобода релігії не є абсолютною. Вона була обмежена мудрими юристами, які створили для нас основу з міжнародних прав і свобод людини. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права, стаття 18 (3): “Свобода виявляти свою релігію чи переконання може підлягати лише законним обмеженням, що є необхідними для захисту суспільної безпеки, порядку, здоров’я чи моралі або основних прав та свобод інших людей.” Відповідне тлумачення викладеного вище: Віру добрих людей, що люблять країну, в якій вони живуть, можуть використовувати. Коли політики та їхні слуги зловживають людською вірою та думками, щоб здобути владу та багатство, це неправильно. Ба більше, це незаконно. Вольтер, безумовно, плаче у могилі. *N.B.* Україна – це давня земля та прекрасна нова держава. Сьогодні вона перебуває під загрозою з Російської Федерації. Як проникливо зазначив шановний Збігнєв Бжезінський: без України Росія перестане бути імперією.

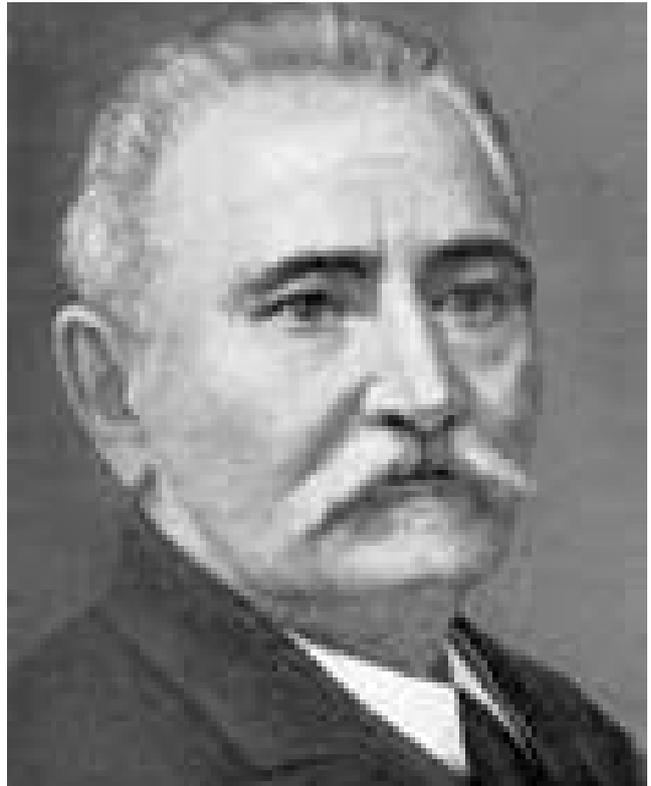
Лада Рослицька (Канада – Україна)

«Гортаючи календар»

ДО 100- річчя СМЕРТІ ВИЗНАЧНОГО БОТАНІКА І ПРИРОДОЗНАВЦЯ ОСТАПА ВОЛОЩАК

Остап Волощак (друге ім'я Євстахій) народився 1 жовтня 1835 р. в м. Яворові на Львівщині. В Яворові отримав він середню освіту, після якої продовжував студіювати у Віденському університеті, де студіював природознавство і медицину. Увагу вченого привернув головно рослинний світ Карпат, тоді ще недостатньо вивчений. Коли ближче пізнаємо постать вченого тоді вражає нас його систематичність і докладність зробленого ним обстеження рослинного світу і глибинне пізнання довкілля. У нього любов до природи була ключом пізнання нації. Він твердив, що між територією, її природою і народом існує дуже інтимний зв'язок...За його науковими поглядами, - народ черпає з землі творчі сили для свого життя. За його поглядами під впливом природи виробляється й психологія даного народу. Отож з цього приводу любов до своєї землі, до її природи полонить психіку народу і тому природа являється народотворчим чинником і одним із конструктивних елементів нації. Так довго буде існувати нація, як довго вона буде в постійному духовному контакті з природою своїх батьків, з цієї природи покоління набувають сили до свого існування. Це знаходить підтвердження в оповіданню „Євшан-зілля” Вороного, де сказано, що коли полонений у Володимира Великого, як понюхав в тюрмі зілля свого краю, то наражуючись на смерть, втік з полону на свою Батьківщину. Ця тема оспівана в наших піснях. До істини дійшов Остап Волощак своїми науковими дослідженнями, в яких довів твердий і переконливий закон про природу і довкілля, яке має

Остап Волощак

неперевершене значення в житті нації. Він зглибив своїми дослідженнями карпатську природу, її рослинність на підставі своїх таксономічних досліджень. Тим самим зробив вагомий внесок у розвиток ботанічної географії, що вивчає закономірності поширення рослин. Крім суто ботаніки, він займався ще й географічними дослідженнями - проводив кліматичні спостереження, встановлював розташування сніжників, дізнався серед населення про назви місцевості і наносив їх на карти. Він був членом Віденської та Краківської академії наук, а також дійсним членом Наукового Товариства імені Т.Шевченка у Львові. Опублікував близько 50 наукових праць з ботаніки. Багато з них є фундаментальними, як “Матеріали про флору Покуття”, “Пророслинність Карпат між Лімницею і Опором”, “Про границю західно – і східно карпатської флори”.

Після закінчення Львівської гімназії, за дальшою освітою він став д-р ботаніки (1873), проф. (1891). Чл. НТШ (1893), академік Віденський та Краківський. Закін. юридичний ф-т Будапешт. ун-ту (1862), природничий відділ філософського. ф-ту Віденського ун-ту (1868). Будучи студентом, у 1868-73 рр. багато подорожував по горах Німеччини, Швейцарії, Італії і захоплювався рослинним світом гірських районів. Очевидно, це справило на майбутнього вченого велике враження і спонукало до нових досліджень. Працював асистентом в університеті. Ботанічного кабінету Віденського ун-ту (1873-84); доц. (1884-91), проф. кафедри зоології, ботаніки та товарознавства (1891-1908) Львів. Політехнічної школи. Засновник ботанічного саду і природничого музею при Львівській політехнічній школі (1891). Від 1909 жив і працював у Відні. Вивчаючи рослинність басейнів рік пнічних схилів Карпат (Черемоша, Пруту, Лимниці, Дністра та ін.), встановив, що межа між Сх. та Зхідними Карпатами проходить через Лупківський перевал. Описав види рослин *Melampyrum herbichii* Woù., *Tozzia carpatica* Woù., *Dianthus carpaticus* Woù. та ін. Чл. Віден. зоол.-ботан. т-ва (1872), Фізіогр. комісії у Кракові (1877). Один із засн. студент. т-ва «Січ» у Відні (1868). Зробив він вагомий внесок у світову науку, зокрема у вивчення ботаніки і дендрології, яке є надбанням всього людства, зробили українські вчені. Не маючи своєї державності, багато з них працювали за межами своєї країни, як же часто в далекій Росії, яка окупувала Україну. Часто їх імена і високі здобутки в науці замовчувались. Одним із таких вчених був саме Остап Волощак (друге ім'я Євстахій) – український дослідник природи, географ, ботанік і флорист, відомий вчений видав серію наукових праць. Віденському університеті під керівництвом відомого ботаніка-систематика Антона Кернера. У 1884 р. Остап Волощак переїхав до Львова, де обіймав посади доцента (1884-1891) та професора (1891-1908) кафедри зоології, ботаніки і товарознавства

у Вищій технічній школі (сьогодні – Національний університет “Львівська політехніка”). З 1886 р. учений розпочав довготривалі дослідження флори Карпат, тоді ще вивченої не досить ґрунтовно. Дослідження рослинного світу відзначались систематичністю і докладністю вивчення кожного виду та вмінням фіксувати найменші відмінності між рослинами. Найбільше цікавих флористичних знахідок вчений зробив у Горнах та Східних Бескидах. Він навів велику кількість нових даних щодо поширення вищих і нижчих рослин.

Ученому вдалося відкрити кілька нових, суто карпатських ендемічних видів, як, наприклад, гвоздику карпатську (*Dianthus carpaticus* Woloszcz.), перестріч Гербіха (*Melampyrum herbichii* Woloszcz.), тоцію карпатську (*Tozzia carpatica* Woloszcz.) та ін. Йому вперше вдалося встановити ботаніко-географічну межу між флорою Східних і Західних Карпат. Ця концепція вченого була новою, і згодом її було визнано у фітогеографії. Учений О. Волощак вважався найкращим спеціалістом-систематиком у вивченні таких родів, як верба, шипшина, нечуй-вітер. У межах цих родів він описав десятки гібридів. Крім суто ботанічних, він здійснював ще й географічні дослідження – проводив кліматичні спостереження, встановлював розташування великих сніжників, дізнавався серед населення про назви місцевості і наносив їх на карти тощо. У 1909 р. Вчений переїхав до Відня. Перед виїздом поділив на три установи, з якими співпрацював: Науковому товариству ім. Шевченка у Львові, Природничому музею у Відні, Академії наук у Кракові, якими він займався. Сьогодні частини цієї колекції зберігаються у Львівському природознавчому музеї НАН України, Львівському національному університеті ім. І. Франка, а також у Національному лісотехнічному університеті України. У “Музеї деревини” НЛТУ України зберігається цінна дендрологічна колекція, що нараховує 602 взірці деревини різних біологічних видів з усіх континентів світу. Остап Волощак був

членом Віденської та Краківської Академії наук, а також дійсним членом Наукового Товариства імені Тараса Шевченка у Львові. Його наукові праці не втратили своєї значимості і в наш час. Праці вченого опубліковані у польських, угорських, австрійських та німецьких наукових виданнях. Тісна і тривала співпраця поєднувала його з часописом "Kosmos". На сторінках видання опубліковано: "Kilka słów o *Cytisus ruthenicus* Fisch" (1908. – S. 492), "O rozróżnianiu wierzb w stanie bezlistnym" (1887. – S. 431), "O stosunku flory Pokucia do flory obszarów ościennych" (1889. – S. 255-259). Наукові статті, присвячені рослинному світу Карпат, з'являються на сторінках угорського журналу "Magyar Botanik Lapok": "Hieracium Pojoritense" (1904. – S. 21-23), "Aconitum Zenoninae" (1908. – S. 21-23), "Wo liegt die Kaschau-Eperjeser Bruchlinie" (1908. – S. 110-113). Дослідження, що стосуються флори Східної Галичини, опубліковано у журналі "Allgemeine Botanische Zeitschrift": "Galium Jarynae" (1887. – S. 227), "Zur Flora von Galizien" (1887. – S. 278-280), "Heracleum simplicifolium Herb" (1888. – S. 122-123) та ін.

У німецькомовних випусках "Anzeiger der Academie der Wissenschaften Krakau", надруковано кілька важливих наукових праць, такі як "Botanische Notizen aus den Soudetzer Karpathen" (1896. – S. 57-58), стаття, присвячена одній з найбільш цінних і нових у той час наукових концепцій (ботаніко-географічної межі між флорою Західних і Східних Карпат): "Z granicy flory zachodnio- i wschodnio-karpackiej" (1896. – S. 119-159), а також подібне спостереження щодо географічного районування західних територій: "O roślinności Karpackiej między Dunajcem a granicą śląską" (1893. – S. 1-45).

Володимир Липський

У франкомовному випуску "Bulletin International de l'Academie Polonaise des Sciences et des Lettre" у Кракові він надрукував переклад німецькою "Ueber die Karpatenflora zwischen dem Dunaje cflusse und der schlesischen Grenze" (1897. – S. 81-82). Більшість його праць надрукувало поважне наукове видання Академії наук у Кракові "Sprawozdania Komisji Fizyograficznej s. k. towarzystwa naukowego krakowskiego": "Przyczynek do flory Pokucia" (1888. – S. 111-139), "Drugi przyczynek do flory Pokucia" (1888. – S. 184-220), "Trzeci przyczynek do flory Pokucia" (1890. – S. 51-77), "Materiały do flory gór Łomnickich" (1892. – S. 125-156), "O roślinności Karpat między Łomnicą a Óporem" (1892. – S. 183-229), "Sprawozdanie z wycieczek botanicznych w Karpaty Stryjskie i Samborskie" (1893. – S. 49-85), "O roślinności Karpat między górnym biegiem Sanu i Osławą" (1894. – S. 39-69), "Zapiski botaniczne z Karpat Sądeckich" (1895. – S. 174-206). У цій статті як хочу коротко згадати вченого Володимира Липського і його пов'язання з Остапом Волощакіом, які спільно доклали величезних зусиль у розвиток ботанічної науки і були вірними синами України.

А саме: в дендрологію, ботаніку, систематику, класифікацію, види рослин, роди, дослідження, флора, гербарії, колекції, експедиції, ботанічні сади їхнє зацікавлення тощо. В. Липський займався такими дисциплінами, як «Дендрологія», що ґрунтується на глибоких дослідженнях вчених, мандрівників, філософів багатьох поколінь в різних країнах світу. Дендрологія як окремих розділ ботанічної науки, об'єктом вивчення якої є деревні рослини, відокремилася в окрему науку у 18 ст. Основи ботаніки, дендрології, зокрема, заклав давньогрецький вчений Феофраст, сучасник Аристотеля. Засновником сучасної систематики рослин є шведський вчений К. Лінней, який запропонував бінарну номенклатуру рослин у праці «Види рослин» в 1735 році і вважав вид основною одиницею.

Французький дослідник Ж.Б. Ламарк вивчав систематику рослин в еволюційному розвитку, англійський природознавець Ч. Дарвін запропонував вчення про походження врів шляхом природного добору. В науковій літературі після видової назви рослини пишуть скорочене прізвище автора, який першим зробив опис цього виду у друкованій праці. Визначний український вчений Володимир Липський (1863-1937), академік один з перших президентів Всеукраїнської Академії наук. Цей вчений побував на всіх континентах планети, де особисто «відкрив і описав чотири нові для науки роди і понад 220 видів рослин, зібрав величезні колекції для природничих музеїв країни, написав понад 100 наукових праць, в яких виявив себе неперевершеним знавцем рослинного світу землі і талановитим літератором. На честь Володимира Липського вітчизняні і зарубіжні вчені назвали два нові роди (Липськія,

Липськіелла) та 54 нові види рослин, серед яких деревні види, такі як клен Липського, бук Липськогота інші, які увійшли у флористичні зведенні всіх країн. Небагато у світі вчених ботаніків, чиє ім'я було б відзначено з такою пошаною». Вчений відзначався високою ерудицією, освіченістю, знанням всіх європейських та багатьох східних мов, культурою та інтелігентністю. З 1881 по 1886 Липський навчався на природничому відділенні фізико-математичного факультету Університету св. Володимира в Києві. Молодий талановитий київський вчений на 9-муз'їзді природодослідників у Москві в 1893 році справив велике враження на директора Санкт-Петербурзького ботанічного саду О.Ф. Баталіна, який запросив В. Липського на роботу до саду – відомої у світі наукової установи, де вчений працював впродовж 23 років. В ботанічному саду він здійснює титанічну роботу по обліку на систематизації гербарних колекцій квіткових і спорових рослин, про що він докладно описав у своїх монографіях. Понадто вчений близько 30 виїздів здійснив по Україні, Кавказу, Середній Азії, Західному Сибіру, Далекому Сходу та 10 подорожей більш як по 30-ти країнах Європи, Азії, Південної та Північної Америки, Африки» Зразками систематичного аналізу назвав праці Липського про рослинний світ Середньої Азії. З своїх екскурсій та досліджень вчений написав фундаментальну працю «Флора Кавказу», яка є настільною книгою всіх поколінь ботаніків. Вчений наводить майже 5 тис. видів судинних рослин Кавказу, з яких 650 вважає ендемічними. До книг Липський вчені ставляться як до святині, він писав «Ботанічна бібліотека – це ... рослинне царство у творах людського розуму».

Всі свої спостереження та досвід під час експедицій вчений мріяв використати на батьківщині. І коли він повертається на Україну в 1918 з Петербургу, тоді приймає найдіяльнішу участь в організації Української Академії наук. Поринає у справу будівництва ботанічного саду тощо. Коротко кажучи Липський це є гордість - української науки. Протягом шести років (1922-1926) очолював Всеукраїнську Академію Наук України. 21 червня 1928 року, залишивши посаду президента, Володимир Липський виїхав до Одеси, де займався Одеським ботанічним садом, а згодом займався баданнями на Чорному морі. Завдяки діяльності Володимира Липського в Одесі було відкрито перший в Україні йодовий завод. Під час роботи в Одесі вніс значний вклад в поживлення наукової роботи саду його розширення, виховання молодих науковців, впорядкування гербарію. Володимир Липський В 1936

здійснює останню наукову подорож – до Узбекистану та Туркменістану і 24 лютого 1937 року помер в Одесі. Так як вже вище згадано великі вчені були одночасно великимпатріотом України. Вони, а зокрема Остап Волощак поряд з наукою високо цінував українські національні питання. Ще навчаючись у Віденському університеті у 1868 р., він став одним із засновників студентського товариства “Січ” у Відні. Переїхавши до Львова, опікувався українським студентським товариством “Основа”. У 1893 р. Остап Волощак брав участь в установчих зборах Математично-природописно-лікарської секції НТШ і належав до перших її членів. Сподівався, що 1918 рік стане роком переломним в історії України та на жаль помер Остап Волощак 10 червня 1918 року у Відні і там був похоронений. Вічна пам’ять українським патріотам!

Ярослав Стех (Канада)

"На початку війни був сформований образ воїна як опори нації, але зараз ветеранів бояться приймати на роботу".

Як працює Центр допомоги захисникам України АхіоС

Звичайний офіс у центрі Києва на Трьохсвятительській. Тут розташований Центр практичної допомоги захисникам України АхіоС. Унікальність Центру в тому, що він є одним із перших недержавних надавачів послуг зі сприяння зайнятості, підвищення кваліфікації, правової та психологічної підтримки усім, хто пройшов через війну на сході України.

Центр діє з жовтня 2016 року і функціонує завдяки єдиному меценату - бізнесмену Андрію Мацолі. В АхіоС працюють близько 20 спеціалістів. Половина з них - учасники бойових дій, волонтери чи члени їхніх родин. Це дозволяє, як стверджують тут, досягнути максимального балансу в розумінні того, що довелося пережити воїнам та як адаптувати їх до мирного життя. На сьогодні АхіоС ставить перед собою кілька завдань: допомога у працевлаштуванні, підвищення кваліфікації, психологічна підтримка, первинна юридична допомога, просвітницька робота та консультації організацій, що хочуть діяти за такою ж моделлю, що й АхіоС.

До Центру звернулися вже понад тисячу людей. Більш ніж 600 осіб отримали психологічну допомогу, 280 осіб - допомогу в працевлаштуванні. Близько 700 була надана безкоштовна юридична консультація.

УНІВЕРСАЛЬНІСТЬ: ВІД БІЙЦЯ ДО ВОЛОНТЕРА

Оскільки АхіоС базується у Києві, то й роботу зосереджує переважно

на людях зі столиці та області. Але переконують, що не відмовляють нікому. Директор Центру Андрій Зинич пояснює, що вже з перших днів роботи було зрозуміло, що обмежитися лише учасниками АТО не вийде: "У назві нашого Центру зазначено, що ми допомагаємо захисникам України. А такими ми вважаємо не лише воїнів, але й волонтерів, військових журналістів і громадських діячів. Тобто, всіх, хто своїми діями допомагав безпосередньому захисту України. Наприклад, волонтери, які безперервно три роки їздять на передову, часто втрачали роботу, потребують психологічної розрядки".

"Раніше не було платформи, яка об'єднувала б усі базові послуги для ветеранів: психологічну реабілітацію, працевлаштування, юридичну підтримку. Була "Юридична сотня", інші цільові ініціативи, але такої структури, що об'єднувала б усе в єдиний центр з діючим алгоритмом, не було. І, за нашими даними, наразі в Україні ми єдині, хто зміг об'єднати ці базові послуги в єдину платформу", - розповідає заступник директора Центру Андрій Світ.

І додає, що не хоче "хаяти" держструктури, але бачить корінь проблеми в тому, що досі немає сформованої бази даних тих, хто потребує підтримки. "Ветерани – особлива категорія, під яку має бути налаштований державний апарат. Тобто ціла гілка чиновників має займатися їхніми потребами. Офіційно в нас статус учасника бойових дій отримали понад 300 тисяч українців. Але реально війна торкнулася і їхніх родин. Тому цю цифру треба множити щонайменше на три. І вийде, що через війну пройшов мільйон українців. Оскільки коректного обліку постраждалих не ведуть, то що ми можемо говорити про їхню соціалізацію?" - запитує Світ.

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДТРИМКА: ЧАСТО БІЙЦІ НЕ ЗНАХОДЯТЬ ПІДТРИМКИ В РОДИНІ

Андрій Зинич зазначив, що в деяких сферах коло клієнтів може бути значно розширене. Зокрема, коли необхідна глибока психологічна реабілітація. "Ми виходимо з того, що психологічна підтримка необхідна не лише захисникам, але й їхньому близькому оточенню – насамперед, сім'ям. Нині маємо дуже

невтішну статистику з розлучень у сім'ях воїнів. Пояснення – для воїна повернення до мирного життя є стресом. Вони об'єднуються в певні закриті групи, де їх розуміють. А от саме з родиною, на жаль, часто не вдається відновити контакт"

Директор наголошує, що фахівці Ахіос розробили свою програму реабілітації, базуючись на тому досвіді реабілітації, який здобули за перші два роки війни. І додає, що роблять це через те, що у реабілітації за державною програмою досі немає ефективного алгоритму роботи. Тож в Ахіоснамагаються "копати дуже глибоко", щоб був відчутний позитивний результат.

"Наші психологи не дають консультації для галочки. Часом людина ходить до спеціаліста дуже довго. І робить це не тому, що звикла, а тому, що сам психолог відчуває, що людина "недопрацьована". Дуже часто психологам доводиться працювати з тими проблемами, які виникли в людини ще до війни, а бойові дії їх лише поглибили", - підкреслив директор Центру. Сергій Дрозд, прес-секретар Ахіос, що сам пройшов війну, воювавши в батальйоні "Айдар", вважає, що найкраще допомогти ветерану з вирішенням психологічних проблем може такий самий ветеран.

"Ми вивчали досвід США та Ізраїлю. Там через іракську та афганську кампанії пройшли понад мільйон осіб. У них чітко діяла швидка ротація – не більше трьох місяців або до першого поранення. Це робили для того, щоб людина не википала мозком, бачачи довго весь жах війни. Більше того, там не було такого, як у нас, коли непідготовлену людину кидають у бій. Військових готують до того, що вони в бою можуть фізично постраждати. А після демобілізації воїна тримають на так званому карантині, щоб він заспокоївся", - він пояснює методологію.

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ: НАЙБІЛЬШЕ КЛОПОТУ З РОБОТОДАВЦЯМИ

Говорячи про програму профпідготовки, Світ використовує вислів, що дедалі частіше лунає сьогодні: "Не можна "колисати" захисників. Треба надати максимально правильну допомогу і повну інформацію, але стимулювати їх бути активними. Ми даємо ветеранам вудку, а не рибу".

На сьогодні завдяки AxioS роботу знайшли 280 людей, це близько 27% усіх, хто звернувся до Центру. Окрім того, тут діє програма для ветеранів, що прагнуть працювати в галузі інформаційних технологій, - "Знайди себе в IT". Також є курси з вивчення англійської та української мови – speakingclub.

27% - це багато чи мало? Прошу Зинича оцінити такий показник. "Це чималий відсоток, який свідчить про нашу продуктивність, - зазначає він. – Особливо, якщо порівняти цей показник з результатами державних центрів зайнятості, які свою статистику навіть не оприлюднюють. Серед наших працевлаштованих – переважно люди з робітничими професіями. І це зовсім не

тому, що йдемо легким шляхом, а тому, що працюємо з клієнтами чесно. Наша мета – тверезо оцінити можливості людини. Якщо до війни вона була водієм, а приходить з бажанням стати айтішником, то за всієї охоти клієнта ми не зможемо цього зробити, бо він не має необхідної бази. Однак, ми в будь-якому випадку протестуємо людину. Але якщо вона хоче покращити існуючі професійні навички, наприклад, водій хоче здати на права вищої категорії, з цим проблем не виникне. Приміром, ми допомогли одному клієнту-водієві отримати категорію Е (далекобійника), щоб він мав змогу знайти роботу, зокрема керувати фурмами, що їздять до Європи".

Не менше сил та уваги потребує налагодження партнерських стосунків з роботодавцями.

"У процесі роботи ми поділили роботодавців на два типи. Перший – ті, хто готові брати на роботу ветеранів, але мають певні побоювання. До стимулювання таких компаній мала б підключатися держава. На початку війни був сформований образ захисника як надії та опори нації, але потім цей образ знівелювався, тому зараз є страх з боку роботодавців. Нас питають: "От я зараз його візьму, а він порушуватиме дисципліну і буде некерованим?" Наша мета: пояснити роботодавцям, що це нормальні люди й хороші працівники. Ті навички, що вони отримали на війні, роблять з них професіоналів. Наприклад, якщо на війні захисник був механіком і підсобними засобами прекрасно ремонтував техніку, то в мирних умовах та з повним набором необхідних засобів він буде просто незамінним працівником, - пояснив Андрій Світ. – Другий тип роботодавців – ті, хто категорично проти працевлаштування

ветеранів. Щоб побороти стереотипні негативні уявлення, ми ведемо активну просвітницьку кампанію. Запустили соціальну рекламу "Працевлаштуй ветерана".

Сергій Дрозд підкреслює: "Стереотипні уявлення все глибше укорінюються в головах людей та обростають міфами. У мене була ситуація: на одній зі співбесід менеджер з працевлаштування сказала: "У вас чудове резюме, нас все влаштовує. Але маємо питання: як ви реагуєте на критику?" Я пояснив, що нормально реаую на конструктивну критику. До цього привчають ще в університеті. Вона далі веде: "А якщо начальник кричить або лається матом? Така в нього манера спілкування. Чи не кинете в нього гранату, чи не почнете битися?" Ну що тут скажеш?"

Щоб дати раду необґрунтованим побоюванням, в АхіоS з кандидатом, перш ніж запропонувати його працедавцю, працюють спеціалісти: психологи-профорієнтологи та спеціалісти з працевлаштування. Для роботодавця АхіоS виступає гарантом надійності кандидата на працевлаштування.

Андрій Світ підкреслює: "Ми маємо проводити просвітницьку роботу серед бізнесу. В державних структурах система в основному закамяніла, тому з ними неймовірно важко реалізовувати проекти".

ФІНАНСУВАННЯ І СОЦІАЛЬНА ФРАНШИЗА

Центр фінансується з одного джерела – коштом мецената Андрія Мацоли. Річний бюджет становить кілька мільйонів гривень.

За словами Андрія Зинича, наявність одного соціально відповідального

мецената дозволяє не витратити час на пошуки коштів, а швидко й ефективно робити свою роботу.

"Ми безкоштовно готові передати наші напрацювання організаціям, які займаються подібною діяльністю, – розповідає він. – Маємо вже розроблені алгоритми того, як повинен працювати такий центр: яка кількість людей, методики, підходи тощо. Ми проїхалися регіонами і виявили проблеми, з якими стикаються люди при створенні подібних центрів. Перше – це брак фінансування. Ми рекомендуємо подаватися на гранти, домагатися фінансування за рахунок місцевого бюджету, або шукати виходи на бізнес. Він, до речі, може стати міцною опорою в цьому питанні. Вписати соціальний проект у місцевий бюджет дуже складно. Та й місцева влада хоче, щоб її публічно хвалили за підтримку. Ми ж не зобов'язані цього робити і не робимо. Друга проблема – важко знайти людей, котрі готові взяти на себе відповідальність за створення, функціонування та розвиток подібних центрів. Та є й позитивні кейси: одна з громадських організацій Миколаєва вже взялася за онову роботи алгоритм АхіоS, виграла грант. Скоро розпочне свою роботу".

ІСТОРІЇ УСПІХУ

Михайло Мартищук. Воював у складі 12-го батальйону територіальної оборони міста Києва. Ніс службу на Луганщині. Був двічі поранений. Нині - керівник HR-відділу Центру АхіоS.

На початку війни був сформований образ воїна як опори нації, але зараз ветеранів бояться приймати на роботу. Як працює Центр допомоги захисникам України АхіоS 06 Михайло залишив роботу у міжнародній компанії і пішов добровольцем навесні 2014 року. Кажє: після повернення знайшов себе у справі допомоги побратимам, які пережили те, що й він.

"Перше поранення отримав через 4 дні після приїзду в пункт Оріхово Луганської обл. Тоді зав'язався бій на блокпості, я отримав контузію і кульове. Полікувався днів 10 на місці й повернувся до захисту країни. Другу контузію я отримав у липні 2014-го під Щастям, на Веселій горі.

На війні у мене відбулося величезне переосмислення цінності життя! Я вже не маю страху перед труднощами і змінами.

Після демобілізації став на облік у Центр зайнятості, але потім знайшов себе у Спільноті ветеранів АТО Шевченківського району. Там займав посаду заступника керівника з соціальної роботи.

Паралельно працював у соціальній службі фахівцем по роботі з пораненими. Спілкувався з такими ж хлопцями, як сам, сім'ями загиблих учасників бойових дій.

Коли потрапив до Центру АхіоS, жодних бар'єрів у роботі не відчував. Моя робота дуже цікава і відповідальна, бо допомагаю людям повертатися до життя після війни. Моє завдання – запалити вогонь в очах".

Руслана Дяченко, вдова воїна 12-го батальйону тероборони Олега Дяченка. Боєць загинув у березні 2015 року.

"Були похорони, Співчуття. Гучні промови. Довга хода на цвинтар... Та прийшов момент, коли усвідомила, що потрібно боротися за тих, хто залишився жити, і за себе зокрема. Я мама. І не наповнивши серце теплом знову, не зможу виростити дитину. То був мій відправний пункт до повернення до життя в нових умовах. Далі відбувалося все досить несподівано. Якось я побачила оголошення про безкоштовний speaking club в Центрі АхіоS. Вирішила сходити туди й подивитися що там і як. Виявляється, окрім освітніх курсів, вони щенадають послуги із працевлаштування. що мені було потрібно. Справа в тому, що я 25 років пропрацювала у пароплаванні у фірмі, що влаштовувала тури для іноземців. Там я виросла з інструктора до директора. Але чотири роки тому

компанія припинила існування. За цей час у туристичному бізнесі відбулося багато змін. Тож потрібно було надолужувати втрачене. Спеціалісти з AXIOS влаштували мене на курси менеджера з туризму. Зараз я активний студент. А по середах ходжу на speaking club у Центр. Паралельно ще навчаюся в школі англійської мови. Планую навчання в Школі туризму. Життя вирує. І ним керую.

Кожному, хто втратив рідних на війні, варто пам'ятати: такими, як були, ми вже не будемо ніколи, та маємо можливість стати кращими”.

Євген (Ярило), військовий волонтер, співзасновник Der Igel tattoo studio. ”Коли почалися події 2014 року, мій світогляд був пацифістський. Та розумів, що певний час вимагає певних дій. Тож став підтягувати фізичний стан. Ходив на військові вишколи, курси тактичної медицини. Був волонтером. Доля звела мене з Володимиром Кочетковим-Сукачем, який організував волонтерське об'єднання “Аеророзвідка”. Його мета припала мені до душі, тому доєднався до нього. В січні 2015 року поїхав на фронт та активно брав участь у фронтовій діяльності. Починали

із сектору Б – Донецький напрямом. Потім працювали на Маріуполі. Після цього повернувся як польовий командир під Донецьк у Карлівку. Останню базу зробили під Луганськом.

Після повернення довелося вирішувати чимало питань. Та руки не опускав, бо під лежачий камінь вода не тече. По життю я оптиміст. Спочатку активно допомагав побратимам, відсилаючи їх до психологів. Та з часом допомога знадобилася й мені. Пішов до знайомих психологів з Міністерства оборони. А вони порадили звернутися до Центру Ахіос. Так і зробив. Після спілкування з їхнім психологом зрозумів, що не все так зле - чимало я сам попросту надумав. А ще тут отримав допомогу юриста та моральну підтримку. Це дуже збадьорило.

Було велике бажання змінитися й рухатися далі. Хотілося працювати не заради грошей, а робити улюблену справу. Раніше я завжди керував, об'єднував, запускав процеси. Тепер прагнув щось робити руками.

У Києві на тату-фестивалі зустрів двоюрідного брата з Донеччини. Раніше він був шахтарем, а тепер – майстер з татування. Робить неймовірні тату й надзвичайно швидко. Запропонував йому відкрити тату-студію “повного циклу”: він буде бити тату, а я видаляти. Роботи з видалення поки на рівні ідеї, оскільки апарат, що робить це, коштує дорого. Але я активно працюю над тим, щоб він з'явився у нашій студії. Зараз у нашій студії ще працює атовець майстер татуажу, який теж пройшов курси в Ахіос.

Ми стартували в серпні 2017 року. Робимо все, щоб якість послуг була на найвищому рівні. Щоб наші клієнти почувалися безпечно та комфортно. Для ветеранів діє спеціальна ціна.

Для волонтерів та тих, хто робитиме державну символіку, теж буде знижка. Вже встигли провести "Тризуб тату-вікенд". Поїхали до друзів-стоматологів із "Тризуб-Дентал", які працюють на фронті й лікують хлопцям зуби. Планували чотири дні бити воїнам тризуби, та на третій день вже скінчилися фарби й голки. Встигли зробити 13 гарних робіт. Сьогодні є багато можливостей для тих, хто мріє про власну справу. Лише потрібно шукати – звертатися до центрів соціального забезпечення, організацій, що допомагають ветеранам тощо. Це теж важливий крок до успіху".

Роман (Агент). Кадровий військовий, який заснував проект, що шие високотехнологічну військову форму та виготовляє тактичні турнікети. Інтерес до їхньої продукції є за кордоном. Він став тисячним клієнтом Центру AxioS. "Закінчив Харківський Університет Повітряних сил. Отримав технічну та вищу військову освіту. Служив у Повітряних силах на офіцерських посадах у Вінницькому гарнізоні. Перспектив у військовій кар'єрі не бачив, тому після закінчення контракту продовжувати його

не став. Багато займався самоосвітою. Вступив до ІТ-Академії. Певний час займався

WEB-програмуванням, написав низку додатків для Android.

Події 2013-2014 повернули мене до військової справи. Цей важкий період став потужним катарсисом, який змінив мої цінності і уявлення про життя. Я став одним із офіцерів, що створили добровольчий батальйон Особливого призначення "Київ-2". На Донбасі працював у літню кампанію 2014-го – в районі Дебальцево. Після цієї ротації мав серйозні проблеми зі спиною, тож мусив звільнитися.

Тож ми відкрили особистий технологічний фронт. Головна мета - збільшити переваги наших бійців. Я хотів, щоб поверталось більше наших хлопців, живих і здорових з війни. Вирішив виготовляти обладнання та пристосування для військової зброї, які дозволили б модернізувати її. Тоді на ринку України були дорогі імпорتنі зразки. Перші власні зразки виробляв у невеличкій майстерні в Києві. Паралельно займався інструкторською діяльністю з тактичної підготовки.

Два роки тому моя команда запустила розробку і виробництво високофункціональної військової форми з інтегрованими турнікетами. До мене приєднався мій друг, з яким ми вчилися в Університеті повітряних сил. Він тісно спілкувався з вінницькою волонтерською тусовкою. А їм саме меценат передав 50 метрів тканини на сітки. Дівчатам стало шкода рвати її на шматки. Ож запросили мене як консультанта, щоб порадив що б таке цікаве зробити з неї для військових підрозділів. Так і народилася команда і почала втілюватися ідея високофункціональної форми.

Коли ми робимо речі, яких немає у світі, вони стають символом віри та довіри до України. Наприклад, таким символом є форма із тканини SuperFabric. Півтора року тому ми запустили розробку тактичних турнікетів "УДАВ". Це авторська технологія, на яку маємо патент. Загалом же у нас 8 патентів. Ця розробка увійшла в десятку кращих інженерних розробок України на Vernadsky Challenge 2017. Зараз наш турнікет досліджується та використовується як парамедичний виріб, але ми плануємо зареєструвати його як виріб медичного призначення. До AxioS я потрапив у кінці минулого року. Особисте підвищення кваліфікації - курси вивчення англійської мови. Оскільки я розвиваю свої проекти, то мені запропонували послуги бізнес-інкубатора. За фахом я військовий інженер, але мені бракувало інформації з ведення підприємницької діяльності. Саме в цьому і допомагає AxioS. Юридичні та маркетингові консультації, питання брендингу, робота з командою, планування розвитку і ще можна продовжувати. Це дуже круто для молодого стартапу. Для виходу на міжнародний ринок потрібно підтягнути англійську, отримати

міжнародні сертифікати. Навчання у British Council (Британська Рада) досить дороге. Було несподіванкою, але з таким підвищенням кваліфікації також допоміг Центр AxioS. Колективний досвід команди AxioS - це невичерпна криничка знань".

Ольга Скороход (м. Київ)

Українські майстрині виткали карту країни

17 народних майстрів із 13 областей України долучилися до створення карти України, де кожна область зіткана в техніці, притаманній конкретній території. Над створенням «кордону країни» (27 метрів стрічки) працювало понад 60 осіб. Представили панно у Національному центрі народної культури «Музей Івана Гончара» у рамках презентації Всеукраїнського просвітницького проекту «Ткана Україна». Мета проекту – популяризація та відродження традиційних технік ткацтва України.

Березень (народні прикмети)

Якщо в гніздах менше яєць, ніж звичайно, - рік буде неврожайним.
Місяць ріжками вниз - на тепло й добрий врожай.

Довгі бурульки - весна буде затяжною; якщо багато довгих і товстих бурульок - на врожай ярини.

Якщо в березні лежить сніжок за видолінками - врожай на городину і ярину.

Осика в пухнастих сережках - цього року вродить овес.

Погляньте на останні снігові кучугури, якщо поверхня їх шерехата - на врожай, якщо гладка - хліб не вродить.

Якщо багато довгих і товстих бурульок - на врожай ярини.

Якщо в березні сніжок із задуданням, то буде добрий урожай.

Марець спочатку хмарний, в середині болотний, сніг буде дуже намолот-ний.

Закує зозуля на голе дерево - буде неврожай.

Якщо граки прилетіли прямо на гнізда - буде рання весна.

Грак прилетів - скоро сніг зійде.
Граки на гнізда сіли - через три тижні можна сіяти.

Якщо граки прилетіли до середини березня, літо буде мокре, а сніг зійде рано.

Граки зграями над гніздами в'ються: то сядуть, то знову піднімуться - погода зміниться.

Якщо рано відлетіли на північ граки, які зимували в Україні, - бути дружній і повноводій весні.

Якщо гуси високо летять - води буде багато, а якщо низько - мало.

Гуси сидять, поховавши голови під крило, - буде похолодання.

Ворони купаються ранньою весною - до тепла.

Журавель прилетів - скоро лід

зійде.

Чайка з'явилася - незабаром крига рушить.

Голуби розворкотілися - на тепло.
Побачив шпака - знай: весна біля порога.

Ранній приліт шпаків і жайворів - до теплої весни.

Ранній приліт жайворів та граків - на теплу весну.

Жайворонок з'явився - до тепла, а зяблик - до холоду.

Ранній обліт бджіл - на красну весну.

Качки прилетять гладкі й угодовані - весна буде довга й холодна.

Птахи в'ють гнізда на сонячній стороні - на холодне літо.

Якщо сороки й ворони роблять свої гнізда з полудневого боку, то це прикмета, що буде холодне літо.

Місяць у великому туманному колі - за два дні буде непогода, а коли у вузькому, то настане завтра.

Сонце в темнуватому прозорому колі або ж червоне перед заходом - чекай вітру.

Червоний колір місяця в березні - ознака швидкого похолодання, посилення вітру, але ненадовго.

Сині хмари - на тепло і дощ.

Хмари пливуть високо - буде добра погода.

Якщо хмари ущільнюються і видимість погіршується - чекай опадів.

Сніг навесні тане з північної сторони мурашника - літо буде тепле й довге, а з південної - холодне й коротке.

Сніг тане раптово і вода збігає швидко - буде мокре літо.

Якщо з берези тече багато соку - літо буде дощовим, і навпаки.

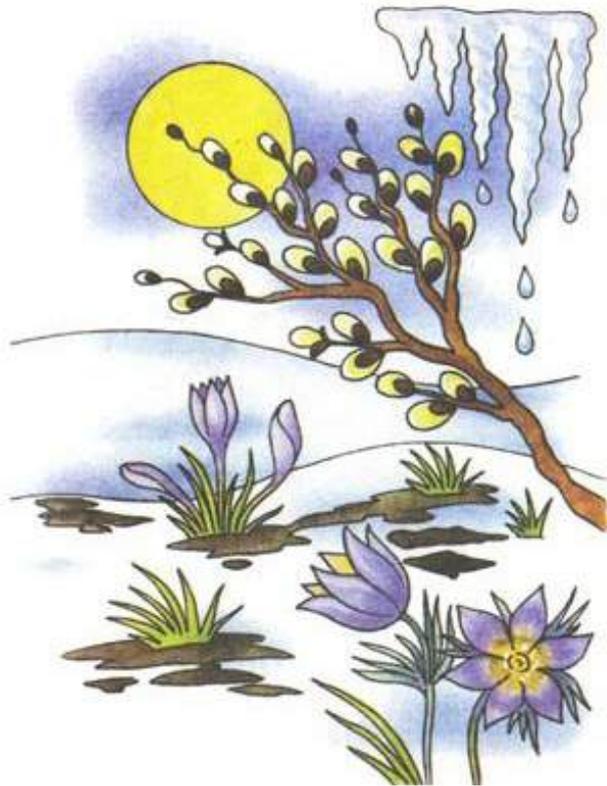
У березні посилення вітру віщує потепління й рясні опади: вітер вночі - вода вдень.

Якщо на Казимира (4 березня) погода, то буде на бараболю урода.

Якщо 9 березня (Предтечі) випаде сніг, то й Великдень буде холодний.

13 березня народиться молодий місяць.

Якщо того дня буде дощ, то й усе літо буде мокре.

Якщо на Явдохи (14 березня) вітер із теплого краю, то буде гарне літо і навпаки .

Як на Явдохи зранку світить сонце, то буде добрий врожай на картоплю, а як здень світить сонце, то буде середній зрожай, а як ввечері світить, то буде пізній, поганий врожай. Ото й треба примічати, коли в цей день світить сонце, і тоді садити картоплю (В.Вовкодав).

Якщо на Казимира (4 березня) погода, то буде на бараболю урода.

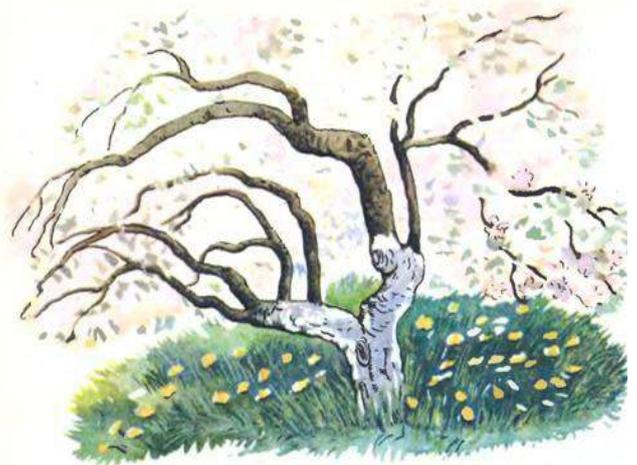
Якщо 9 березня (Предтечі) випаде сніг, то й Великдень буде холодний.

13 березня народиться молодий місяць.

Якщо того дня буде дощ, то й усе літо буде мокре.

Якщо на Явдохи (14 березня) вітер із теплого краю, то буде гарне літо і навпаки .

Як на Явдохи зранку світить сонце, то буде добрий врожай на картоплю, а як здень світить сонце, то буде середній зрожай, а як ввечері світить, то буде пізній, поганий врожай. Ото й треба примічати, коли в цей день світить сонце, і тоді садити картоплю (В.Вовкодав).

Рецепти *української* кухні

Свинячий бочок з часником

Інгредієнти:

Свинячий бочок 500 г

Часник 12 зубчиків

Лавровий лист 2 шт.

Сіль 0,5 ч. л.

Перець чорний мелений 0.2 г

Білий перець мелений 0.1 г

Перець духмянний 0.1 г.

Спосіб приготування:

Для приготування свинячого бочка, запеченого з часником нам знадобиться свинячий бочок, часник, лавровий лист, суміш перців, сіль.

Бочок ретельно промити, обсушити паперовими рушниками, посолити і поперчити з обох сторін. Зробити надрізи по всій довжині бочка і начинити кожен надріз зубчиком часнику і шматочком лаврового листа.

Загорнути бочок у фольгу. Сформувати брусок та викласти у форму для запікання. Запекати 1 годину 30 хвилин в духовці при 190 °С. При подачі нарізати остиглий бочок скибочками. **Смачного!**

Державне агентство лісових ресурсів України

Акція
**Майбутнє
лісу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції - посади своє дерево!

● ШВИДКО

● ЗРУЧНО

● ПРЯМО
В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

